

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

# YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 21

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EYLÜL 2007



## KIYAMET KRİSTALLERİ - 20

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ  
BEŞİNCİ KISIM

## YİRMİNCİ BÖLÜM

“Efendimiz, A-92 hazırlıklarını denetliyordum, buraya çağırılma sebebim nedir?” diye sordu Des-Akl kristallerden yapılmış salonun kapısından içeri girer girmez. Acil bir mesajla İmparator’un Castalion’una çağırılmıştı. Rkahan tahtında oturarak onu bekliyordu. Önünde yere diz çöktürülmüş, elleri kapan denilen metal aletlerle arkadan kilitlenmiş ve gümüş rnamek giymiş bir adam vardı. Des-Akl arkası dönük olduğu için onun kim olduğunu en başta anlayamadı. Ancak Rkahan’ın yüzündeki ifadeden gayet eğlendiği belli olduğundan onun önemli biri olduğu belliydi. “Yaklaş Des-Akl,” diye seslendi Rkahan boğuk boğuk. Her nasılsa sesi gayet ilgili geliyordu. “Sana bir sürprizim olacak demiştim. Gel de misafirimizi bir gör. O da seni görmek için can atacaktır eminim.”

Des-Akl baygın durumdaki adamın acıyla kasılıp kalmış yüzünü gördüğünde, göğsünün içinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Ağzını açtı, ama kelimeler gırtlığını bir türlü terk etmiyordu.

“Ne kadar garip değil mi?” Buraya kardeşinle gelmiş, ben de onu görmeyi için sana getirdim,” diye devam etti Rkahan, Des-Akl’ın hareketlerini dikkatle izlerken.

O sırada kapıdaki Lkeithlere kadının o an fark edemediği bir işaret yaptı. Onlar salondan çıktıklarında Des-Akl karşısındaki siyahî adamın hâlâ nefes aldığını görünce biraz rahatladı.

“O burada ne arıyor?” diye sordu Des-Akl. Zihninin derinliklerinde sıkışıp kalmış bir bütünün parçaları tekrar bir araya gelmek için bir akın başlatmışlardı sanki. Sezgileri bu canavarın saldırısı karşısında ütopyasını terk ediyordu.

“Adı Aaron’dı, değil mi? Yanılmıyorsam düzelt Des-Akl, sanırım sen bir insanken, bu insan senin en iyi dostundu.”

“Evet,”

“Şu anda karşında duruyor. Sence ona ne yapmalıyım? Şehirlerimden birinde casus olarak çalışıyordu. Bunun sekiz emre göre cezasının ne olduğunu biliyorsun herhâlde,” dedi Rkahan, ardından kaşlarını çatarak kadının konuşmasını bekledi.

“O benim dostumdu doğru,” diye başladı Des-Akl. Ne söylemesi gerekiyordu?

Aaron gerçekten karşındaydı, aldığı kararlara göre davranmalıydı aslında. Ancak onu böyle görmek gerçekten çok tuhaf hissettirmişti. İğne gibi yüreğine batan şey özlem miydi yoksa? “Şimdi ise benim için diğerlerinden farkı yok.”

Rkahan’ın az önceki tebessümü anında dondu ve yerini ölümcül, tehditkâr bir ifadeye bıraktı. Hiddeti Des-Akl’ın yüreğini dağılıyor, kadın böyle zamanlarda adamın karşısında kendisini çirliçiplak hissediyordu.

“Bana yalan söyleme, Des-Akl. Bu insana karşı güçlü duygular beslediğini biliyorum. Dünyaya döndüğün zaman yumuşayacağını tahmin etmiştim.”

“Öyle bir şey yok, Ekselansları. Sadece onu gördüğüme şaşırdım o kadar, çok uzun zaman oldu,” dedi Des-Akl. Aslında İmparator’dan çok kendisini ikna etmeye uğraşı-

yordu. Benliğinde aniden ortaya çıkmış duygu seline engel olmalıydı.

“Belki kendini aptal yerine koyman senin için sorun değildir,” diye karşılık verdi Rkahan öfkeyle. Sonra tüm gücüyle bağırdı. “Ama benimle sakın oynamaya kalkma.”

Kadın onun gazabından korktuğundan dolayı sustu ve bakışlarını hâlâ gözleri kapalı olan Hamilton’a çevirdi.

“O zaman çıkart tri-blaasını,” diye emretti Rkahan.

Des-Akl bir an onu yanlış duyduğunu sanarak ona baktı.

“Sana bir emir verdim!” diye kükredi adam. “Çıkart tri-blaasını ve bu ölümünün kellesini uçur.”

Genç kadının içinde bir şeyler koptu. Titreyen eli kılıcının kabzasına gitse bile öylece dondu kaldı. Soğuk kalbine bir hançer saplanmış gibiydi, Rkahan’ın ona her küçümseyici bakışında da bir sağa bir sola çevriliyordu. Genç kadın bir şeyler bulup zaman kazanmak arzusuyla hızlı hızlı konuştu. “Ekselansları, casus ise bu adam işimize yarayabilir, ondan alacağımız bilgiler-

“Evet, doğru ya bu benim aklıma gelmemişti,” dedi adam alay edercesine.

“Yani bunun onu öldürmek istememenle bir alakası yok.”

Kadın söyleyecek bir söz bulamayınca Rkahan devam etti.

“Yani ondan bilgi almak için ne yaparsam yapayım sorun olmaz, diyorsun öyle mi?”

Des-Akl sarımsı gözlerinin sulandığını fark edemezken ne Rkahan’a bakabildi, ne de ona cevap verebildi. Daha önce-leri hissettiği (zayıflık diye tabir ettiği) bütün o hisler tekrar su yüzüne çıkmış, onu içten içe kemiriyordu. Bundan duyduğu utancı İmparator’dan saklamak için bir şey söyleyemedi.

Ancak Rkahan susmadı.

“Şöyle mesela!”

Hamilton birden yüzünü tamamen kastı ve bilinçsizce çığlık çığlığa bağırışlarla gözlerini açtı. Kadın, adamın ona verdiği ıstırapı anlayabiliyordu. Aynısını itaatsizlik ettiği zamanlar kendisi de yaşamıştı ve defalarca Rumarru esirlerine yapıldığını görmüştü.

Tüm bedenindeki kaslar şokun verdiği etki ile titremeye başlayacak, göz bebekleri ışığa karşı olan duyarlılığını kaybederek genişleyecek ve yaşam yavaş yavaş adamın vücudunu terk edecekti. Defalarca tanık olmasına rağmen, bunu hiç görmemeyi, adamın çıgıllıklarını duymamayı diledi. İnancı ve duyguları arasında sıkışıp kalmışçasına bir bataklığa doğru sürüklendiğini seziyordu. Hâlbuki ölüm onun için her zaman anlaşılması kolay bir şey olmuştu.

Gözlerinin önünden Hamilton ile olan anıları geçti, sanki bir baraj yıkılmışta resim seli dolup taşıyordu benliğine.

Tapınaktaki öğrencilerin ona ucube diye bağırdukları için ağladığı zaman aklına geldi. Hamilton yanına gelip onu teselli etmişti. O zamanlar ne kadar da gençti.

Onlar içinde boğulan zihninde tek bir gerçeğin dolaştığını anlayınca konuştu.

“Lütfen durun!”

Rkahan, Hamilton’ın bağırışları arasında Des-Akl’ın vahşi bakışlarıyla göz göze gelince durmak zorunda kaldı.

Hamilton bir süre sonra sustu, ama soluk almaya devam etti.

“Sana söyledim, eski alışkanlıklar zor ölür,” dedi Rkahan.

“Ama o bir düşman ve ölmesi gerekiyor.”

“Anlamıyorsunuz, Ekselansları,” diyerek yana devrilmiş

Hamilton'ın yanına çöktü. "Hayatım boyunca kim olduğumu düşünmeden beni yargılamayan, beni olduğum gibi kabul eden, benden korkmayan tek kişidir."

Rkahan genç kadının umut dolu bakışlarına göz gezdirirken düşünür gibi bir izlenim verdi.

Des-Akl siyahî adamın terden sıılsıklam olan alnına elini koydu. Onun başını ensesinden tutarak kaldırdı ve dizinin üstüne yasladı. Pastan kirlenmiş dik saçlarını karıştırdıktan sonra odaklanıp onun zihnindeki acılarını hafifletti. Adamın nefes alış, zamanla eskisine nazaran daha rahat bir hâle döndü.

Rkahan ise gördüğü manzaradan iğrenmişçesine tahtından ayağa kalktı. Ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir ifade kazınmıştı sert bakışlı yüz hatlarına.

Ancak ikisinden başka her yere bakıyordu bir sağa bir sola doğru yürürken.

"Eskiden seni önemsiyordu, ancak şimdi onun düşmanının tarafında yer aldığını gördüğü zaman seni kabullenebilecek mi?" diye sordu ona.

"Belki kabullenmez. Onu bunun için suçlayamam. İnanıldığı değerleri yozlaşmış olabilir. Ama yine de onun infaz edilmesini istemiyorum," dedi Des-Akl, büyük bir gayretle düşüncelerini topladıktan sonra devam etti. "Sizden şu ana kadar hiçbir şey istememiştim, tek dileğim canının bağışlanıp onun benim himayeme bırakılması."

Rkahan ağzını açıp tam cevap verecekken, sersemlemiş gibi bir ses geldi Hamilton'dan.

"Saçların çok-çok beyazlamış,"

Kömür karası bakışları hâlâ donuktu, ama rengi yerine geliyordu.

Neden sonra "Sana ne oldu böyle Kultarin. Yüzün hasta gibi," dedi Hamilton mırıldanarak. Hâlâ kendinde değildi. Kolumu büyük bir acıyla yüzünü kasarak aldırırken Des-Akl'ın yanağına parmaklarıyla dokundu. Des-Akl adamın elini avucuna alarak uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıp gerçekten gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi Rkahan soğuk bir ifadeyle saçlarını çatmış onlara bakarken.

"Eğer bu insan senin için bu kadar önemliyse yaşayabilir." Des-Akl, Hamilton'ın başını nazikçe yere bırakarak ayağa kalktığı zaman omzundan ağır bir yük kalktığını hissetmişti. "Teşekkürler efendimiz."

"O kadar kolay değil. Bu insana olan saplantının dünyaya geri döndüğün zaman tekrar başlayacağını anlamıştım. Ona duyduğun bu sevgi seni gerçekten acınası bir zayıflığa düşürüyor. Yine de kimse mükemmel değildir, en azından bütün kristalleri bulana kadar olmayacaktır. Şimdi bana rapor ver, kardeşinin nerede olduğuyla ilgili bir şey bulabilirdin mi?"

"Henüz değil. Yani sizin casusunuzdan gelen rapora göre Altın Yaprak şehrine gitmemişler."

"Sen buraya gelmeden az önce kentten bir yardım çağrısı aldım, sanırım kardeşin kaçtıklarını düşündürerek bizi öylece kandırmışlar, ama onların nereye gittiklerini tahmin edebiliyorum. Rumarru liderimizin tutulduğu hücre kısmındalarmış. Oraya gidip komutayı ele al, onları yakala ve ikisini de bana canlı getir."

Ben de insanların başladığı şu aptalca seferi durduracağım. Gerekirse hepsini tek tek yok edeceğim. Sen de üstüne düşen görevi yap ve onları bana getir. Yoksa bu insana öyle işkenceler yapacağım ki; onu öldürmem için bana yalvara-

caksın."

Des-Akl, Hamilton'ın yanına tekrar çökünce, yerde yatan adamın korkuyla doğrulduğunu gördü. Hamilton'ın bilinçle dolan ifadesi karşısındaydı. Gözlerini kocaman açmış, kalın kaşlarını kaldırmış genç kadına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Aman Tanrım! Kultarin sana ne oldu böyle!"

Adamın yüzünde korkuyla karışmış bir hayret vardı. Ondan uzaklaşmak için geriye çekilmek istedi, ancak bunu başaramadığı için tekrar yana doğru düştü.

Güçlkle soluk alarak kadını izliyordu.

"Ne?"

"Gördün mü?" dedi Rkahan bir şeyi vurgularcasına.

"Senden korkuyor."

Hamilton bakışlarını İmparator'a çevirdikten sonra ağzı açık kaldı. Bir nevi şok olmuştu aslında.

Des-Akl derin bir elemin verdiği acıyla yerinden doğruldu.

Ağzına ekşi bir tat dolmasıyla Aaron'dan uzaklara gitmek arzusu onu ele geçirdi. Daha önce adamın kendisine karşı böyle davrandığını hiç görmediği için biraz sersemlemişti.

Ona herhangi bir cevap vermeden Rkahan'ın karşısına geçti.

Duygularını belli etmemeye özen gösteriyordu. Bu yüzden onun söylediklerini duymamış gibi yaptı.

"Elbette efendimiz. Ben her şeyi halledeceğim."

Rkahan gözlerinde büyük bir zafer ifadesiyle gülümsedi.

"O zaman bizi yalnız bırak. Dostunla biraz konuşacağım," dedi Rkahan. Des-Akl'ın yüzünde uzun zamandır görülme-yen endişeli ifadeyi yakaladığında ise "Merak etme, değerli tutsağına bir şey olmayacak," diye ekledi.

Des-Akl Hamilton'a bir kere bile bakmadan salonun kapısından çıktıktan iki dakika kadar sonra adam tamamen kendisine gelmiş, Rkahan ise tahtına tekrar oturmuştu.

Hamilton az önce gördüğü kadının Kultarin olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Hayalet gibi bembeyaz yüz resmen bir kâbusu andırıyordu. Öyle olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı.

Birden ne olduğunu dahi anlayamadan bir çift el tarafından omuzlarından yakalandığını sandı ve dizlerinin üstüne doğrultulunca sağ tarafında beyazlar içinde oturan Rkahan'ı fark etti. Onu adam kaldırmıştı anlaşılan.

"Etkileyiciydi, değil mi?" dedi Rkahan, yüzündeki tebessüm dehşet vericiydi.

"Kultarin daha doğrusu Des-Akl gerçekten çok yol kat etti."

"Ona ne yaptın?" diye sordu Hamilton sesi çatlayarak.

"Des-Akl kaderini kabullendi. Yakında gerçek İmparatoriçe olacak."

"Ona bir şey yapmış olmalısın. O senin gibi birine asla hizmet etmezdi. Benim bildiğim Kultarin-"

"Senin bildiğin Kultarin artık yok Yüzbaşı," diye araya girdi Rkahan. Hamilton, onun rütbesini bilmesine şaşırınca

"Senin hakkında bir sürü şey biliyorum, Yüzbaşı Hamilton. Des-Akl'a en yakın kişiydin. Seni de incelemem gerekiyordu," diye ekledi.

Hamilton'ın akı karışmış olmasına rağmen bunu kendisine kabullendiremiyordu, o kişi Kultarin olamazdı. Yani sadece bir anlığına da olsa onun hüznünü bakışlarında hissetmesine rağmen çok tuhaftı. Sanki genç kadının benliği vücudundan koparılmıştı. İncelmiş, bir deri bir kemik kalmıştı. Gözleri sapsarıydı. Bu sefer kamuflej da değildi, Hamilton bir anlığına öyle olabileceğini düşünmüştü. Fakat her şey çok gerçekçiydi.

“Ona ne yaptın?” diye sordu adam tekrar. Rkahan’ın ilgisini kaybettiğini görüp düşüncelerinden sıyrılmıştı. “O asla-”  
 “Onun neler yapabildiğini görsen o kadar şaşırırdın ki. Des-Akl’ın yazgısı senin algılayabileceğinden çok daha büyük. Zaten anlamamana şaşırmıyorum, Aaron,” diyerek sözünü kesti Rkahan hemen.

“Adımı nerden biliyorsun?”

“Dostların sağ olsun,” dedi Rkahan eliyle az önce açılan kapıdan salona giren kişileri gösterdi.

Hamilton başını o yöne çevirdiği zaman, ellerine croitherler bağlı olan, dev gibi uzun iki tane maskeli Lkeith’in ortasında ilerleyen insanları fark etti. Ancak onlar mahkûm gibi değil-lerdi sanki. Çünkü yüzlerinden güven ifadeleri okunuyordu. Onlar ağır adımlarla ilerlerken “Dostlarınız kendi istekleriyle bana yardım ettiler,” diye ekledi Rkahan.

Hamilton başını sağa sola sallayarak “Hayır!” dedi. “Bu imkânsız.”

Böyle bir şeyi yapacak son kişilerdi onlar. Rkahan ona bir çeşit zihin oyunu yapıyordu herhâlde. “Hayır, bu olmamalı,” diye düşündü çaresizce. Ancak onlar yaklaştıkça gerçeğin mutlaklığı inkâr edilemeyecek bir seviyeye çıkıyor ve onu kazanamayacağı bir savaşa doğru sürüklüyordu.

“Şaşırdın sanırım, en iyi dostun Teğmen Abbott ve Şansölye’nin insanlara ihanet edeceği aklına gelmezdi, değil mi?” diye sordu Rkahan, eğlendiğini anlamak için yüzüne bakmak gerekmiyordu.

Elini tuttuğu on iki yaşındaki sarışın, mavi gözlü kızı Alice ile birlikte yürüyen Richard’ın hafif kırışıklı yüzünden herhangi bir ifade okunmuyordu. Sağında ise aceleci adımlarla ellerini birbirine kavuşturarak gelen kişi Başkan Leonard’ın (Şansölye) ta kendisiydi.

Onların ikisinin de tutsak olmadığından tamamen emindi artık.

“Ekselansları,” diyerek tahtın önüne çıkan uzun kısl saçları örülmüş Leonard’ın bakışlarında büyük bir beklenti vardı.

“Acil görüşmek istediniz. Neler oluyor?”

Hamilton ile göz göze geldiğinde şaşırmış görünüyordu.

“Asıl sen anlat,” dedi Rkahan boğuk sesiyle. “Bana halkının uslu duracağına dair söz vermiştin. Şimdi ise şehirlerimi bombalamaya çalışıyorlar.”

“Bu saçmalığı durdurmak için elimden geleni yapıyorum, Ekselansları,” dedi

Leonard, ondan beklenmeyecek yağlı bir ses tonuyla.

“Ancak siz de tahmin edersiniz ki; Kultar olmadan kimse ikna olmuyor. Bana onu öldürmeyeceğinizi söylemişsiniz, size evinin bulunduğu koordinatları o şartla vermiştim hatırlarsanız. İnsanlar bu yüzden intikam istiyor.”

Hamilton her zaman adamın kimseye göstermek istemediği bir yönü olduğunu tahmin etmişti aslında, fakat onun böyle düşman liderinin karşısında diz çöküp af dileyeceği hiç aklına gelmezdi.

“Seni hain!” diye kükredi kendisini tutamadan.

“Sakin ol, sakın,” dedi Rkahan ona buz gibi bir tonla. “Sana gelince,” diye ekledikten sonra Şansölye’ye döndü. “Kultar zaten ölmedi. Bir iki güne kadar kentinizde belirir. Ben kendi ailemi ne kadar kötü olurlarsa olsunlar asla öldürmem.”

“Kendi halkına nasıl ihanet edersin?” diye bağırıldı Hamilton kollarını saran metal kapandan kurtulmaya çalışarak. Lakin çabaları sonuç vermediği gibi bileklerini de acıttı.

“Sizi temin ederim, Yüzbaşı, Şansölye burada sizden daha çok halkına hizmet ediyor,” dedi Rkahan.

Richard hariç hiç kimse onunla göz göze gelmedi. Korkuyla beline sarılmış kızının is içinde kalmış olan saçlarını okşuyordu. Alice bitkin ve neredeyse ayakta duramayacak gibi görünüyordu. Eliyle babasının elini tutmaya çalışırken Hamilton kızın avucunun içinde nasırlar oluştuğunu fark etti. Kim bilir ne kadar ıstırap çekmişti.

Rkahan ayağa kalkıp Şansölye’ye yaklaştı.

“Bu saldırıyı hemen durduracaksın Şansölye. Yoksa eve döndüğün zaman Altın Yaprak yerine bir harabe bulursun sadece. Kimi ikna ettiğin umurumda bile değil savaşı durdur.”

Hamilton güçlükle nefes alabiliyordu, kini gözünü karartmıştı. Tek düşündüğü şey bu kapandan kurtulup Başkan’ın gırtlığını koparmaktı.

“Elimden geleni yapacağım efendim,” dedi Leonard başını eğerek.

“Tamam o zaman. Şimdi ben daha önemli bir iş için gidiyorum. Sizleri misafirimle baş başa bırakıyorum. Amaçlarınızı açıklarsınız. Belki onu da bizden yana çekeriz,” dedi Rkahan. İki Lkeith’e kimsenin anlamadığı garip bir işaret yapınca, üçü birlikte salonu terk ettiler. Onlar tamamen çıkana kadar hiç kimse konuşmadı.

“İnsanlara nasıl ihanet edersiniz? O soy kırıcıyla çalışıyorsunuz,” dedi Hamilton öfkeyle. Şu bağlarından bir kurtulabilseydi.

“Boşuna nefesini tüketme, Aaron,” diye karşılık verdi Richard, gayet sakin bir tavırla yüzünü rnamckına gömmüş olan kızının saçlarını okşamaya devam etti.

“Ben kızımı geri almak için seni onlara verdim. Bunun için beni suçlayamazsın.”

“Seni adi-” diye başlamadan kendisine hâkim olmaya çalıştı. Bağırıp çağırma sırası değildi şimdi. “Neden? Yani Rkahan benden ne istiyor?”

“Aslında istediği sen değilsin,” diyerek konuşmaya katıldı Leonard ona doğru yaklaşırken. “İsteddiği şey o ucube Kultarın’dı. Yarı insan, yarı yüce-kan birini aslında şehirde barındıramazdım. Doğanın yarattığı bir hilkat garibesiydi. Ancak sonra İmparator bana bir seçenek sundu.”

Konuşmayı sürdürmeden önce Richard’a doğru başını çevirip kaşlarını çattı ve sonra Hamilton’a daha da yaklaştı. Şimdi ona tepeden bakıyordu.

“Eger Kultarın’ın şehirde yaşamasına izin verirsem ve onun hakkındaki bütün bilgileri, yani kızın yaşamına dair her şeyi ona ulaştırırsam, Altın Yaprak’a asla dokunmayacağına söz verdi.”

Hamilton bu düşünceyi tartma gereği dahi duymadan kararını verdi.

Şansölye’nin böyle bir aptallık yaptığına inanamıyordu.

“Sen de ona inandın mı?” diye hırladı. “Şehrin yerini bile bulamazken nasıl saldıracak-”

“İşte o konuda yanılıyorsun, istediği zaman şehre saldırırlırdı,” diye araya girdi Richard. “Biz çocukken birlikte gittiğimiz Melhat’ın Pazar Yerini hatırlıyor musun?”

Yüzbaşı fazla düşünme gereği duymadan “Evet biraz,” diye cevap verdi.

Aslında onların neyi ima ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Çünkü onlarca insan oradaki bir patlamada ölmüştü.

“Sanırım bir çeşit ısıtma pompasının hata koruma düzeneğinin bozulmasıyla havaya uçmuştu.”

“Hayır, sadece olanı ört bas etmek için uydurduğum bir şeydi. Rkahan anlaşma yapmazsam neler olabileceğini

göstermeye çalışıyordu bana. Ben de paniğe yol açmamak için öyle bir açıklama yaptırdım. Soyumun devamı ve şehrin yaşaması için onunla bir anlaşma yapmak zorunda kaldım. Yapmam gereken sadece insan bile olmayan biri hakkında ona bilgi ulaştırmaktı. Zamanı geldiğinde de onu İmparator'a teslim edecektim, yani ait olduğu yere."

"Kultarin'i ona sen mi verdin?" diye sordu adam şok içerisinde. Hamilton, onun daha önce anlattığı şeyleri çok fazla önemsemeden dinlediği için sözcüklerin üzerinden bir rüzgâr gibi akıp geçmesine izin veriyordu, lakin bu son duyduğu şey inanılır gibi değildi.

"Aslında ben verecektim, ama beş saat kadar önce şehirden kaçtığınız haberini aldım. Bu sırada Richard devreye girdi."

"Kultarin'e yakın olduğumu biliyordu," dedi Richard.

"Kızım da elindeydi. Ona istediği verdim, yani seni ve Kultarin'i. Çünkü sen ve Kultarin arasında- anlarsın işte. Biz Kultarin'i aramaya çıktığımızda onlarla güvenli bir kanaldan iletişim kurdum, siz farkında olamadınız."

"Yani sürekli başımızın belaya girmesi hep senin yüzünden miydi?"

"Evet, mağaraların orada yaralandığın zamanı hatırlıyor musun? Oranın çıkışındaki yakalanmamızı ben sağladım. Çünkü hem Kultarin'i hem de Roxanne'i istiyordu."

"İmparator'un ilgisini garip şeyler çeker hep ve her zaman istediğini almıştır," dedi Leonard hemen.

"Ancak," diye devam etti Richard lafı sanki hiç bölünmemiş gibi. "Loxrain denen sürgün yüce-kan işime karıştı."

"Evet," dedi Şansölye. "Roxanne'i de istedi benden. Kultar onu bulmaya gittiği zaman, yerini haber veren bendim. Ancak bana onu öldürmeyeceğine dair söz vermişti. Öldüğünü duyunca pişman oldum ve savaş kararı aldırırım Konsey'de."

Hamilton anlatılanları dinledikçe sinirlerine hâkim olmakta daha fazla zorlanıyordu. Yine de sabredip bütün hainlikleri dinlemeye karar verdi.

"Ardından uçakla Kultar'ı aldıktan sonra bir uyarı sinyali daha gönderdim, silahımı temizliyormuş gibi yaparken. Ama uçak zamanından önce düşürüldü. Bu sefer de arpiyalar araya girdi. Son çare olarak Kultarin'in bizden ayrıldıktan sonra gittiği rotayı ona gönderdim. Aslında ikisini birden istiyordu. Anlaşmaya tam olarak uymadığım için kızımı vermeyeceğini söyledi. Sonra Roxanne tekrar ortaya çıktığı zaman sinyali tekrar gönderdim, bu sefer de Tri-Scoot geldi. Yine yakalayamadılar. Son çarem olarak seni füzyon tüfeğimle bayılttım ve İmparator yaptıklarından dolayı beni ödüllendirdi. Kızım işte yanımda."

"Seni alçak-"

"Neden sinirleniyorsun anlamıyorum," dedi Leonard şaşkınlıkla.

"İnsanoğlunun en azından bir kısmının özgürce yaşama şansı vardı, biz de bunu sağladık."

"Düşmana bilgi sızdırarak mı?" diye bağırdı Hamilton sinirine mani olamadan.

"Sen olsan ne yapardın? Hadi söyle de bizi aydınlat," dedi Leonard. "İnsan bile olmayan birini yakalamak için bizden yardım istedi. İnsanoğlunun yaşaması buna bağlıydı. Richard'a yardım etmesini ben söyledim. İmparator verdiği sözleri ve yaptığı tehditleri yerine getiren biridir. Bunu öğrendince kızını almak için yardım etti."

Hamilton öfkeden deliye dönmüştü ve söyleyecek kelime bulamıyordu. Zaten konuşacak bir şey kalmamıştı. Onlar

için hayatını riske atarak casusluk eden, bilgi toplamaya çalışan bir subaylarını düşmanın eline teslim etmişler ve bunu yapmakta haklı olduklarını düşmana boyun eğerek kabullenmişlerdi. Tamamen çılgıncaydı.

"Siz aklınızı kaçırmışsınız. Ona Kultarin hakkında bilgi verirken şehrin her köşesini, bütün gizli silahlarımızı da öğrendi," dedi Hamilton. "Bunu Kultar öğrenseydi-"

"Onun bilmediğini kim söyledi ki?" diye sordu Richard alay edercesine.

"Kultarin'i tek başına gönderen o değil miydi?"

Artık bu kadarına da inanamazdı.

"Ben-yalan söylüyorsun," dedi sesi çatlayarak.

Buna Leonard karşılık verdi.

"Sana yalan söylemekle elimize ne geçer ki? Sadece anlamı istiyoruz. Kultar tam olarak ihanet etmese de amacı başkaydı. Kultarin'in, elbet bir gün Rkahan'ın eline geçeceğini tahmin ediyordu. Hem insanlar, hem de yüce-kanlar arasında yaşamasını istedi. Böylece gerçekten nereye ait olduğunu Kultarin kendisi seçebilecekti. Günü geldiğinde ise yüce-kanların başına geçerse Kultarin'in insanlara karşı daha adil davranacağını umuyordu. Rkahan'ın oğlunu kaybettikten sonra tek isteği bir vâristi ve onu da biz verdik."

"Yani Kultar da bu işin içinde miydi?"

"Pek sayılmaz aslında. Sadece İmparatorla aramızda olan anlaşmayı biliyordu ve buna karışmadı," dedi Leonard. "O da Rkahan'ın Altın Yaprak'ı yok edebileceğini tahmin ediyordu sanırım. Kardeşini hepimizden iyi tanıyordu. Ya evet," diye ekledi

Hamilton'ın kalkan kaşlarına hitaben. "Onun yüce-kan olduğunu biliyordum."

Adam artık daha fazla dinlemeye dayanamadı.

"Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Bize katılmanı istiyoruz. İnsanoğlunun iyiliğini düşünen biri olmanı," diye yanıtladı Şansölye şiş göz kapaklarını yumarak. Kızıl saçlarını geriye doğru atarak kahverengi gözlerini ona doğru odakladı.

"Şehirlerde köle olarak zorla çalıştırılan, işkence görüp öldürülen insanların, kardeşlerimiz ne olacak?" dedi Hamilton katı bir tonla. "Bu zamana kadar yok edilen milyonlarca canın kanı ne olacak?"

"İnsanoğlunun tümünün iyiliği için ödenmesi gereken ufak bir bedel bu," dedi

Leonard. "Yoksa Altın Yaprak'ın tamamen yıkılmasını mı isterdin? Zamanı gelince insanlarımızı da serbest bırakacağız."

"Şimdi bir seçim yapma zamanı geldi Yüzbaşı," dedi Richard. "Bize katıl, ya da burada kal. İkisinden biri."

"Aslında," dedi Leonard kaşlarını çatarak. "Eğer bizimle gelmeyecekse ölmeli, sırrımızı insanlara yayabilir."

Richard bir sineği kovalar gibi elini savurdu.

"Neler saçmalıyorsun sen? Kimse ölmeyecek."

Şansölye o şekilde düşünmüyordu anlaşılan. Çünkü soğuk ve sert bakışları, çehresini kaplayan merhametli ifadeyle tezat oluşturuyor, mağrur durumdaki kaslı vücuduyla, korku salabilecek düzeyde bir gazabı üzerinde barındırmış gibi bir his yayıyordu çevresine. Gözü karaydı ve hiçbir şey yoluna çıkamazdı. Onun ateş saçan gözlerinden okunan buydu. Ancak Hamilton asla pes etmeyecekti.

Leonard cebinden kadim zamanlardan kalma mermili bir altı patlar barutlu tabanca çıkarırken Richard kızını geride tutarak kararlı adımlarla adama yaklaştı.

“Böyle konuşmamıştık. Hem o tarih öncesinden kalma silahı buraya nasıl soktun? Girerken üstümüzü aramışlardı.”

“O kadar eskiydi ki; bizi arayan muhafız ne olduğunu anlamamıştı,” diyerek sırttı Leonard ona bakmadan. Dikkatini bir anlığına bile olsun Hamilton’ın üzerinden ayırmıyordu. Ardından tabancayı onun alına doğrulttu.

“Sana şunu kaldır dedim, böyle anlaşmadık,” dedi Richard kızgınlıkla. “Sen bunu-”

“Kes sesini!” diye bağırdı Şansölye. “İkimizin de iyiliği için yapıyorum bunu. Şimdi söyle Yüzbaşı bizimle misin, değil misin?”

Hamilton yerinde biraz doğrularak tabancaya alını yaklaştırdı. Ondan korkmadığını vurgularcasına içini çekti.

“Senin gibi korkak bir haine asla katılmam. Savaşıp düşmanınını yeneceğin hâlde gelmiş onunla subayının hayatı için anlaşma yapıyorsun. Sen Altın Yaprak için acınası bir yüz karası.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun!” dedi Richard sakın bir tonla. Elleriyle yüzünü kapatmış Alice’i eliyle geri çekerken Leonard’ın yanına gelip elini silaha uzattı.

“Sana şu silahı kaldırmamı söyledim.”

Leonard ona bakmadığı gibi söylediklerine de cevap vermiyordu.

“Son kez soruyorum, bizimle misin, değil misin?” dedi.

Durumu göz önüne alınırsa oradaki en sakın kişi sayılıbilirdi. Hamilton ise korkmuyordu, sadece öfkeliydi.

“Cehenneme kadar yolun var lanet olası!” diye kükredi.

“Seçimini yaptın.”

Şansölye altı patların mandalını geri çekti. Tetiği çekmeye hazırlanırken Richard onun eline hücum etti.

“Sana şunu bırak dedim.”

“Geri çekil!”

Kısa bir süre tabanca için boğuşmalarından sonra dev kristal salondaki duvarlardan da yankılanan bir silah patlaması oldu.

Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Richard yüzünde şoka uğramış gibi bir bakışla arkasını dönerken iki eliyle karnının sağ tarafını tutuyordu. Önce zırhını delmiş kurşunun açtığı yaraya, sonra Hamilton’a doğru korku dolu gözlerle bakınca, bir anda göz bebekleri odak noktasını yitirdi ve ilk önce dizlerinin üstüne çöktü. Derinden bir nefes verdikten sonra da yüz üstü yere çakıldı.

“Baba!”

Alice hemen koşarak Hamilton’ın önüne yığılan babasının yanına gitti.

Hamilton ise kendisini kapandan kurtarmaya çabalarken

“Seni pislik,” diye bağırdı.

“O-ona-ona geri çekil demiştim,” dedi Leonard suçlu bakışlarıyla. Silahı kanlanmış elleriyle yere doğrultmuştu.

“Baba uyan!” dedi Alice ağlamaklı bir sesle. Ancak Richard’ın mavi gözleri kapanmış olmasına rağmen göğsünün inip kalkmasından nefes alabildiği anlaşılıyordu. Hamilton çaresizlikle ağlayan küçük kıza baktı.

Alice, Richard’ın kolunu ittirirken kısa sarı saçları bir o yana, bir bu yana hopluyordu. Pas ve kirden görünmeyecek duruma gelmiş yanaklarından akan gözyaşları aşağıya doğru inerek beyaz çizgiler oluşturmuştu. Köle paçavraları ile örtülü vücudu bir deri bir kemik kalmıştı. Richard’ın yaptığını kendisi de yapardı.

Hamilton arkadaşının acıyla kasılmış yüzünü gördüğünde onu affettiğini anladı. Bir anda onun ölmemesini dilemeye

başladı.

Şansölye ise şimdi olayın ilk şaşkınlığını üzerinden atmış hâldeyken, gözleri çılgın bakışlarla dolmuştu.

“Onu vurmak istememiştim. Hepsini senin yüzünden,” diye bağırdı. Hemen sonra silahı Hamilton’a doğrulttu. Tetiği çekmek üzereyken bir enerji patlama sesi ve göz kamaştırıcı ani beyaz bir ışığın gelmesiyle, Leonard’ın alınının acı ifadesiyle kırışıp elindeki silahını düşürmesi bir oldu. Yüz üstü yere yığılınca hareketsiz kaldı.

Hamilton kimin ateş ettiğini salonun kapısından onlara doğru koşarak gelen siyahlar içindeki adamı gördüğü zaman anladı. İşte bunu hiç beklemiyordu.

Kara bir rnamek giymiş, tek elinde croither taşıyan karga gibi kemerli burunlu adamın ismi Siman’dı ve Şansölye’nin sağ kolu sayılırdı. Uzun saçları, kömür karası gözleriyle aynı renkti.

Yüzbaşı, onun burada ne aradığını bilmemesine ve gerçekte onu hiç sevmemesine rağmen, adamın geldiğine sevinmişti.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Çökük yanaklı adam önce yerde yatan Richard’a ve onun başında ağlayan Alice’e ardından elleri bağlı durumdaki Hamilton’a baktı. Onu kapandan kurtarmak için yanına koşarken cevap verebildi.

“Şansölye’yi uzun zamandır izliyordum,” dedi Siman. “Bir muharebenin ortasında şehirden ayrılmak istemesi beni şüphelendirmişti.”

Neden sonra Hamilton bileklerini kurtarabildiğinde, kollarından başlayarak tüm vücudunun üzerinde bir uyuşukluk oluştuğunu hissetti. Siman, adamın göğsünü de kapatmış olan kapı hâlâ tam olarak çıkaramamıştı. Bunun için uğraşırken bir yandan da konuşmaya devam etti.

“Sonra mekiğine girip neler karıştırdığını görmek için saklandım. Şehirdeki hangara indiği zaman onu buraya kadar izledim. İmparator çıktığından beri konuşmalarınızı dinliyordum.”

“O zaman her şeyi biliyorsun,” dedi Hamilton.

“Savaşmadan teslim olduğumuzu mu? Evet, öğrendim. Ama sen burada ne arıyorsun onu anlamadım,” diye cevap verdi Siman. Sabırsız tonundan metal kapıyı sökmekte zorlandığı anlaşılıyordu.

“O kadar uzun bir hikâye ki; anlatsam bile inanmazsın,” diye yanıtlayınca onun yüzüne dikkatlice baktı.

Adamın mimiklerinde ve gözlerindeki yapmacık tavırlar kaybolmuştu. Yüzbaşı onun ilk kez sağduyulu bir yanını görüyordu. İlk defa onun savaşmak hakkındaki güç ve cesaret dolu fikirlerini saçma bulmadığını fark etti. Şimdiye kadar Konsey’deki hiç kimse genelde antipati dalgası yayan bu adamı ciddiye almamıştı.

Belki de başından beri haklıydı. Öyle ya da böyle evlerini yabancılardan temizlemek için savaşmaları gerekiyordu. Tamamen kurtulduğu zaman, hemen yanı başında yatan Richard’ın durumunu önce boynuna elini koyarak, ardından nefes alıp almadığını kulağını ağzına dayayarak kontrol etmeye çalıştı.

Bu sırada Siman elini croitherin içinden çıkardı. Bu grimsiyeşil silah bir çeşit mini-cynion plazma dormanıydı (Dorman, zihinle çalışan, vücudun bir parçası gibi kontrol edilebilen ve bunun için sinirlere bağlanan silahlara verilen isimdi).

Kişi elini içine ikizkenar yamuk biçimindeki tabanından geçirdikten sonra kullanabiliyordu. Son derece güçlü bir Lkeith silahıydı. Siman’a onu nerden bulduğunu soracaktı

ki; vazgeçti. Büyük ihtimalle bir yerden yürütmüştü, böyle gizli kapaklı işleri çevirmekte üstüne yoktu. Zaten Richard'ın nefes almadığını fark ettiği için başka bir şey düşünmek istemiyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordu Siman.

Hamilton yüreğinin acıdığını hissetti. Arkadaşının öldüğünü anladığı ve Alice'in duymaması için başını sağa sola salladı. “Öldü mü?” diye sordu Siman, onun ne demek istediğini anlamadığı için. Böyle durumlarda insanın sinirini bozuyordu işte.

Alice bunu duyunca daha da fazla ağlamaya başladı.

Elleriyle babasının gevşek yanaklarını tutup başını göğsüne yaslayarak hıçkırıyordu.

“Buradan çıkmak zorundayız,” dedi Siman, adamın ölmesinden dolayı en ufak bir rahatsızlık duymadan. “Rkahan gitti, ama hemen geri gelebilir. Şu an Castalion boşaltıldı.”

“Bırak da kız babasına veda etsin,” dedi Hamilton,

Richard'ın açık kalmış donuk mavi gözlerini kapatırken.

Onun sırtından etrafa yayılmış olan kana basmamak için geri çekildi.

“Zamanımız yok,” dedi Siman ısrarla. “Şansölye’yi alıp buradan çıkalım.”

“O haini hiçbir yere götürmüyorum. Onu neden sadece bayıltın anlamıyorum,” dedi Hamilton kızgınca.

“Yanlışlıkla seni vurabilirdim. Bu silahı kullanmayı bilmiyorum,” dedi Siman.

Croitheri ona uzattı. “Ayrıca Altın Yaprak’ta yargılanması gerekiyor. Zaten şehirden çıkmak için ona ihtiyacımız var. Bu araç, yani Castalion, şehrin dördüncü hangarına bağlı durumda. Ben de oradan geçip geldim. Buradan veya şehrin içinden izin verilmeden kalkamayız.”

“Belki, ama belki başka bir yolumuz vardır,” diye karşılık verdi adam. “Ama bu haini imparatorun eline bırakacağım. Köle olmak ne demekmiş görsün bakalım.”

Sinirle bileğindeki vericiye dokundu. Frekansı doğru ayarlayabilirse ve eğer şansı yaver giderse onları buradan kurtarabilecek güçlü birini tanıyordu. Hâlâ kentin içinde olması muhtemeldi. Gözleri vericinin ışığıyla parıldayınca konuştu. “Hey! Orda mısın?”

(20 sayıdır devam eden “Kıyamet Kristalleri” -şimdilik bitti. Devamını ben de merak ediyorum. © İsmail Şahin)

Serhan Vural

## ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #1

Güliz Dülgeroğlu

### ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Aswald ve Gabriel'in Maceraları

#### Arithar Gezegeni ve Katmanlarına Giriş

Evrende bir çok ırkın beraber yaşadığı Martarok Alberis gezegeninin yok olmasına neden olan büyük patlamadan önce zorlu bir yolculuk olmasına rağmen ırklar Arithar isimli gezegene yerleşip hayatlarını devam ettirmeyi başarmışlardı.

Martarok Alberis'deyken bir düzen içinde yaşayan bu ırklar: insanlar, Orgarlar ve robotlar, yeni taşındıkları gezegende daha büyük topraklar için hak iddia edince aralarında bir anlaşmazlık çıkmıştı. Neredeyse savaş ile sonuçlanıp gezegeni birbirine katacak olan ırklara Hükümet yeni bir çözüm üretmiş ve katmanlarda yaşama fikrini öne sürmüştü.

Yeni dünyayı adaletle paylaşmak isteyen soylular yedinci katman olarak bilinen en üst düzeye yerleşmişlerdi. Yedinci katman dünyanın yüzeyindeki kara parçası üstüne kurulu yerleşimdi. Soylular Martarok Alberis'de Hükümrân soyundan gelen ailelerin devamıydı ve gezegeni yönetme ayrıcalığına sahipti. Aile kökenleri hükümrândan gelmese de aynı soylulukta başka bir sınıf daha vardı: Tapınakçılar. İlk zamanlarda birbirlerine düşman olan bu iki soylu sınıf, daha sonra aralarındaki anlaşmazlığı bir kenara bırakarak uzlaşmışlardı. Çünkü çıkar ilişkileri her zaman, kanla biten savaşlardan daha ganimetle biten işler önem kazanınca, önde gelmekteydi.

Hükümet her ne kadar askeri gücü elinde tutuyorsa da Tapınakçılar da halkın çoğunluğu tarafından destekleniyor ve saygıyla dinleniyorlardı. Bu yüzden iki tarafta en mantıklı hareketin çekişmek değil iş ortağı olmak ve gezegeni birlikte yönetmek olduğuna karar verdiler.

Yedinci katman aynen diğerleri gibi uzun binalardan oluşuyordu. Tek fark bu katmandaki yapıların diğerlerine oranla çok daha lüks olmasıydı. Hava yolundaki jet trafiği bile dışardan seyreden biri için göz kamaştırıcıydı. Robotların bu katmanı inşa etmesi için hiç durmadan aylarca çalışması gerekmişti. Sokak seviyesi askerler tarafından kontrol altında tutulurdu. Bu yüzden yüzeyde Orgarlar yaşayamazdı.

Altıncı katman da gezegenin dış yüzeyindeydi ve yedinciye komşuluk aynı zamanda koruyuculuk görevinde bulunuyordu. Çünkü bu katmanda askerler, aileleri ve özel üretim bir çok robot bulunuyordu. Robotlar yapay zekaya sahipti. Hükümet, insan askerlerden daha zeki olduklarını düşündükleri için robotları da askeri güç olarak sayıyordu. Orgarların bulunmadığı bir katman daha varsa o da altıncı komşu katmandı.

Beşinci, dördüncü ve üçüncü katmanlar ise suların altına gömülüydü. Gezegenin üstündeki büyük su çukurları, o kadar derin okyanuslar oluşturuyorlardı ki devasal fanusların içine uzun binalardan oluşan büyük şehirler kurulmuştu. Dış yüzeye bağlanan, her genişlikteki jetin sığabileceği büyüklükte asansör kordonlar aracılığıyla su altındaki dev şehirlere ulaşılabiliniyordu. Gezegen yüzeyinde bir çok giriş vardı. Her hangi bir jet sualtı katmanlarına geçiş yapmak isterse vakumla aşağıya çekilen kordon deliklerinden birinin girişine geliyor ve kanalın üstünde hareket etmeden bekliyordu. Birkaç saniye içinde araç aşağıya doğru çekilerek sualtı katmanlarına giriyor ve hava trafiğine karışıyordu.

Gezegendeki en büyük tamirhane olarak bilinen Krambur'un Yeri dördüncü katmanda bulunuyordu. Beş ve üç ise insanların yaşadığı ve dördüncü katmanda olduğu gibi zemin seviyesinde Orgarların ikamet ettiği katmanlardı.

Üçüncü katmanda lezzetli eti olan Maler diye bilinen

hayvanların üreticiliği yapıyordu. Beşinci katmanda ise Prattas adı ile bilinen bitkinin ve başka bitkiler de dahil olmak üzere bir çok ürünün yetiştirildiği seralar vardı. Özel olarak okyanus suyunun artırılması ve ortamın verimliliği beşinci katmanı zengin etmeye yetmişti. Tüccarlar her katmandan gelip buradaki sera pazarlarından alışveriş yapar diğer katmanlara satarlardı.

Geriye kalan ikinci ve birinci katmanlar ise yer altında kurulu-  
luydu. Gezegenin yüzeyindeki mağaralar kendilerine sakla-  
nacak yer arayan ırklar tarafından oyulmuştu. O kadar geniş  
ve yükseklerdi ki, yedinci katmanın ferahlığından farkı  
yoktu. Bu katmanlarda daha kısa binalar kuruluydu. Her  
zaman ki akışkan jet trafiği burada da vardı. Bu katmanlar  
Arithar Gezegeninde ismi kötüye çıkmış olanlardı. Pis işler  
toprakaltı katmanlarında çevrilirdi. Hırsızlar, katiller, tefeci-  
ler, çeteler, örgütler ve ajanlar hep bu katmanlarda yetiştiril-  
lerlerdi.

Bu katmanlarda değerli olabilecek tek şey Frawlurg maden-  
leriydi. Yüzeydeki yedinci ve altıncı katmandan bu katman-  
lara iniş yapmak için aynı sualtı katmanlarına geçiş için kul-  
lanılan asansör tüneller kullanılırdı. Gerçi soylular için asla  
gerçekleşmeyecek bir şey varsa o da bu katmanlara iniş idi.  
Yine de altıncı katmana kontrol edilerek giren misafirler  
istekleri doğrultusunda toprakaltına da inebilirlerdi.

Aynı zamanda su içinden ilerleyen doğrudan yarlardan  
fanusa bağlanan ve diğer ucunun taş mağara şehirlerine yani  
toprakaltı katmanlarına girişi olan tünellerde vardı. Her kat-  
man bir birine bu vakumlu tüneller sayesinde bağlanıyor ve  
katmanlar arası yolculukları olası kılıyordu.

## Bölüm 1 : Trimbus ve Kaçış

“ Lanet olsun Aswald artık gidelim yoksa yakalanacağız!”  
“ Sessiz ol! Uzun süredir bu anı bekliyordum. ”  
“ Bir dosya için hepimizin kellesini kestireceksin! Hadi  
dostum! korkuyorum kaçalım artık!”

Gabriel heyecandan soğuk soğuk terliyordu. Tek başına kaç-  
maktan korktuğu için kendi cüssesinden çok daha iri olan  
Aswald’a muhtaçtı. Adam onun tersine, korkusuzca dosya-  
ları karıştırıyor, oyalanıyordu. Sonunda Aswald aradığını  
buldu. Dosyayı diğerlerinin arasından çekip çıkardı, kendine  
ait olduğundan emin olmak için üstündeki tozu güçlü bir  
nefesle üfleyerek temizledi. Bulduğu şeyden memnun  
olmuşçasına haince bir kahkaha attı. Adamı izleyen gözleri  
fal taşı gibi açılmış Gabriel’in gizleyemediği korkusunun  
yerini bu sefer yanlış kişiyle kaçmak üzere olduğunu düşün-  
düren bir endişe aldı. Aswald nihayet geri dönmüştü.  
Etrafına hızla göz gezdirerek, acil bir kaçış yolu aradı. Tam  
yanında duran Gabriel’e bakmadan doğu kanadına doğru  
koşmaya başladı. Telaşla onu takip eden Gabriel’in kısık  
sesle mırıldandığı küfürlerin hepsini duyuyordu. Gabriel’in  
bilmediği bir şey vardı; ne kadar sessiz olmaya çalışırsa  
çalışsın Aswald onun kalp atışını bile duyabilirdi.

Kaçmak istedikleri bina dördüncü katmandaki bir rehabili-  
tasyon merkeziydi. Daha çok hapishanenin modernleştiril-

miş haliydi denebilir. Irklar arasında uyumsuz olanları,  
sorun çıkaranları, suçluları yakalayıp topluma geri kazandır-  
mak için çalışmalar yapan bir yerdi.

Gabriel ve Aswald koğuş arkadaşlarıydı. Gabriel tuhaf  
icatlar yapan ve bunları insanlara hiçbir güvence vermeden  
satan bir mucitti. İki üç kez tehdit oluşturan ikâzlar almasına  
rağmen sokaklarda garip görünüşlü makinelerle uçuyor ve  
frizbi gibi dönerek binalara çarpıp özel mülklere zarar veri-  
yordu. Bir gün yine yeni yaptığı bir jeti deneme sürecindey-  
ken büyük Gravlin binalarına teğet geçmiş ve duramayarak  
başka bir binanın ortasına toslamıştı. Eğer jeti saplandığı  
yerden geri çıkarabilmiş olsa bile polisler gelmeden kaç-  
mazdı çünkü gaz ile fren ayarlarını karıştırdığı için olduğu  
yerde kalmaya mahkumdu.

Aswald ise bir karıştığı bir bar kavgasında bir kişiyi ağır  
yaralamış ve başka bir kişiyi ise öldürmüştü. Bu olaydan  
sonra şoka girmiş ve onu tutuklamaya gelenlere karşı sorun  
çıkarmadan rehabilitasyon merkezine getirilmişti.

Bu merkezde hastalar, doktorlar tarafından garip testlere tâbi  
tutuluyorlardı. Hatta bina müdürü tarafından tükürükler  
saçan aşağılanmalara katlanmak zorunda kalıyorlardı.  
Müdür üniforma kemerinin sıkarak yukardan taşıdığı göbe-  
ğiyle hamile kadınlar gibi yürüyordu. Bu komik stile hiç  
uymayan hainlikle parlayan gözlerle sahipti. Bina kurallarına  
göre her memur temiz görünüşlü olmak zorundaydı. Bu yüz-  
den müdür yani Bay Judas her ne kadar tıraş olmuş ve temiz  
üniforma giymiş olsa da, daha ilk görüşte pislik izlenimi  
veriyordu.

Her zaman suçlulara veya psikolojik tedavi gören hastalara  
kötü davranıyordu. Aswald’a karşı özel bir takıntısı vardı.  
Bu yüzden bir gün müdür bey genel kontrollerden birinde  
onun hakkında atıp tutarken sonunda Aswald’ın sabrını  
taşırdı. Aswald kaba kuvvet kullanmamıştı aslında sadece  
Bay Judas’ı konuştuğu yere uzanıp üniformasının yakasın-  
dan yakalayıp kendine çekmiş ve gözlerinin içine tehdit-  
karca bakmıştı. Ama müdür bunun bile taşkınlık suçlaması  
için yeterli olduğu görüşündeydi. Bu yüzden Aswald on  
günlük bir dondurulma cezasına çarptırıldı. Huzuru bozanlar  
için müdürün uygun göreceği birkaç tür ceza vardı ve arala-  
rında en acımasız dondurulma cezasıydı. Judas büyük bir  
mutlulukla, sakinleştirilip bir tüpe yerleştirilen Aswald’ı  
izliyordu. Bu sırada Aswald intikamı için geri saymaya  
çoktan başlamıştı.

Ne zamandır tüpte olduğunu bilmiyordu. Soğuğu artık his-  
setmiyor, düşüncelerini toplayamıyordu. Korkunç bir acı  
vardı ve bundan bir türlü kurtulamıyordu. Vücudundaki  
bütün kemikler tek tek çatlayıp, kırılıyormuş gibi ağrıyor,  
gözleri içeri göçerken beyni bunu kabul etmek istemiyor-  
muşçasına kafatasını iterek büyüyordu sanki. Ve kâbuslar.  
Korkunç kâbuslar görüyordu. Anlam veremediği bir karan-  
lığa düşüyordu ve kıpırdıyamıyordu. Beyni ona oyunlar  
oynuyor, geçmişten tanıdık yüzler gösterip daha kim oldu-  
ğunu anlayamadan siliyordu. Durmadan duyduğu bir kadın  
çığlığı vardı. Dondurulma cezasına mahkum olanların daha  
önce ona söyledikleri aklına gelmişti. Şok ile dondurulan  
beynin rüyalar görmesi normaldi. Ama Aswald’ın rüyaları

kabuslara dönüşmüştü.

On gün sonra ceza süresi bittiğinde buzun çözülmesi için tüpün içine mavi bir sıvı enjekte edilerek şok çözülme safhası başlatılmıştı. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hasta, çözülme sürecine gereken tepkileri vermiyordu. Geri dönüş enjektöründe bir sorun olduğunu anlayan yetkililer makine tamir edilene kadar hastanın içerde kalması gerektiğine karar verdiler. Bu nedenle Aswald yaklaşık sekiz saat daha dondurulma tüpünde kaldı.

Çözülme işlemi tamamlandığında oldukça güçsüzleşmişti. Hiçbir şey görecekt ya da fark edecek durumda değildi. Sedyeye koğuşuna taşındı ve yatağına işe yaramayan bir çuvalmış gibi atıldı. Gabriel aceleyle yanına geldi ve donmuş bedenine istemsizce dokunduğunda elini keskin bir acıyla geri çekti. Aswald'ın bedeni buz gibiydi ve ona dokunmak bile insana acı vermeye yetiyordu. Bir süre sonra kendine gelen adam konuşmaya başladı. Dondurulma makinesinde gerçekleşen sorun orta beyini etkilemiş ve Aswald'ın hafızasında bazı boşluklar oluşturmuştu. Önceki hayatına dair yarım yamalak bir şeyler hatırlayabiliyordu. Ama unutmamış bir şey vardı ki o da toparlandıktan sonra Judas denen herifi bulup öldürmekti. Gabriel'in ise tek isteği buradan kaçmaktı. Bu yüzden birkaç gün sonra Aswald'a planını anlattı. Çünkü tek başına kaçamayacak kadar korkak biriydi.

Bir gece yarısı Gabriel, koğuşun dışında çalıştırıldığı zamanlarda gizlice çaldığı nesneleri birleştirerek kimse görmeden keşfettiği bir elektro manyetik cihazla gece yarısı elektrikli parmaklıkları etkisiz hale getirdi ve bir tek kendi gibi mucit olanların anlayabileceği türden bir kod yazarak kapıyı açtı. Aswald'la koridora çıktılar. Gabriel onu takip ediyordu ve çıkışa gitmediklerini fark etmesi fazla zamanını almadı. Aswald dosya odasına girmişti. Kendi dosyasını arıyordu. Sonunda buldu ve koşarak doğu kanadına doğru ilerledi. Dört beş nöbetçiyi daha konuşmalarına fırsat vermeden sessizce ama yeterince sert darbelerle bayılttı. Gabriel dehşet içinde onu takip ediyordu. Elleri titreyerek manyetik kapıları açıyor, alarmları etkisiz hale getiriyordu. Sonunda ana kapıya geldiler ve birkaç sessiz operasyon daha onları özgür bırakmaya yetti. Nefes nefese durmadan koşarak şehir ve binanın arasındaki sınır platformundan çıkmak üzereyken, arkalarında onlara havadan yaklaşan lazer termal detektörlere binmiş nöbetçileri fark ettiler ve daha fazla zaman kaybetmemek için Aswald hızını artırarak şehre doğru koşmaya devam ederken, Gabriel yorgunluktan hissetmediği bacaklarıyla adama ayak uydurmaya çalışıyordu. Platformun sonuna geldiklerinde şehrin tıklım tıklım hava yoluna doğru uçan bir taksiye binmiş ve Gabriel'in sığınacağının olduğu yere gidiyorlardı. Arkalarından gelen nöbetçiler artık görünmüyorlardı. Kaçmayı başarmışlardı. Gabriel evinin kesinlikle güvenli bir yer olduğuna dair adama yemin ediyor olsa da, Aswald burada fazla kalmaması gerektiğini biliyordu.

Sığınak depo gibi bir yerdi. Her tarafta tuhaf nesneler vardı. Işıkları yanıp sönen küçük robotlar, demir parçaları ve tamir aletleri doluydu. Oda oldukça serindi ve havasında metalik bir koku vardı. Etrafa göz gezdiren Aswald dinlenip bir şeyler yedikten sonra buradan ayrılmanın iyi bir fikir olduğuna

içtenlikle karar verdi. Ama nereye gidecekti? Arkasında bıraktığı hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Aklına gömleğinin içine sakladığı dosya geldi. Çıkarıp incelemeye başladı.

“Hey Gabriel, o lanet doktorlar, gelişim dosyamın içine beş sene sonunda dokunaklı bir not yazmadan edememişler. Şunu dinle:”

“Aswald Drambulier isimli hastanın agresif tavırlarından ve içinde bulunduğu psikolojik çöküntüden ötürü tedavisi sürmektedir. Hasta Cx114 nolu odaya kayıtlıdır...”

Psikolojik çöküntü mü? Hasta mı? Ben artık hasta olan birini göremiyorum. Sen görebiliyor musun? Bu dosyanın bir gün benim elime geçeceğini tahmin etselerdi sanırım içeriğine daha fazla dikkat ederlerdi. Hastaymış, intikamımı alıncaya kadar sağlığıma dikkat etsem iyi olur!”

Aswald çenesini sıkışmış dosyayı sinirle avucuna vuruyordu. Kafasını Gabriel'e çevirdi ve adamı görünce istemeden gülümsedi.

“Bu arada merak ettim de doğduğundan beri bu renkte misin sen?”

Gabriel gelen soruyu anlamaya çalışırken boş gözlerle adama baktı.

Aswald gülerek devam etti: “Yani suratın endişelenmeni gerektirebilecek kadar beyaz. Dondurulan benim ama donan sensin dostum. Biraz dinlensen iyi olacak.”

Gabriel titreyerek ayağa kalktı ve kendini ısıısını önceden ayarladığı otomatik kapaklı yatağına yerleştirdi. Vücudu aşırı heyecandan güçsüz düşmüştü ve Aswald'ın tanışıklarından beri ilk defa ona güldüğünü düşünerek uykuya daldı.

Bu arada Aswald dosyasını inceliyordu. Giriş yılı 2125 olarak kaydedilmişti. Beş senedir orada olduğuna göre şimdi 2130 yılında olduğunu düşündü. Acaba bu kadar uzun zaman boyunca Judas'ın onunla alıp veremediği neydi? Dosyayı incelerken doktorlar tarafından sanki farklı bir dilde yazılmış olan teşhisler göz gezdirdi. Sayfaları şöyle bir bakıp geçiyordu ve en son sayfaya geldiğinde gözleri satırlar arasında kayboldu. Geçmişle ilgili bilgiler içeren sayfayı dosyadan yırtıp aldı. Bakışları okuduğu bir satırda takılıp kaldı. Bir karısı olduğunu nasıl unutmuş olabilirdi? Bedeninin dondurulması ve doktorların verdiği ilaçlar o tapmış kadını ona unutturabilecek güçte olabilir miydi?

En son karısıyla barda eğlendikleri geceyi hatırladı. Gözleri yaşlarla dolarken aynı anda nefretle kısıldı. Dişlerini gıcırda tarak sayfayı yumruğunun içinde sıkıp buruşturdu. Kendini toparladıktan birkaç dakika sonra gidip Gabriel'i uyandırdı. Şaşkın adam, yine-ne-var bakışıyla onu süzerken Aswald ondan kalkmasını ve hemen Judas'ın yaşadığı yeri bulmasını istedi. Ses tonuna bakılacak olursa buna pek rica denemezdi bu yüzden en iyisinin bunu bir emir olarak almak olduğuna karar veren Gabriel derhal görev yerine geçti. Bilgisayar başında her zaman inanılmaz keşifler yapan bu mucit için bir

adres bulmak çocuk oynucağıydı ve Aswald'ı bile şaşırtan bir hızla ona istediği adresi verdi.

Aswald'ın kapıya doğru gittiğini gören Gabriel neşeyle seslendi: "Hey! Bir saniye dur Aswy! Judas'a sevgilerini iletmek için gitmediğinin farkındayım ama oraya nasıl ulaşmayı düşünüyorsun? Kapıyı açıp aşağıya atlayamayacağına göre? Eğer girerken dikkat etmediysen küçük bir hatırlatma yapmalıyım: burası seksen ikinci kat. Yoksa bilmediğim kanatların mı var? Yani koltuk altındaki kasların dışında?"

Gabriel kendi kendine yaptığı espriye gülerken muzip bir tavırla adamı inceliyordu. Aswald'ın ifadesi değişmiş, kızgınlıkla parlayan gözler Gabriel'i susturmuş hatta geri adım attırılmıştı.

Aswald bir an düşündükten sonra adamın haklı olduğuna karar verdi. "Aptal aptal konuşmayı kes Gabriel, gülüyor gibi görünüyor muyum sana? Şu yaptığın icatlarından sağlam ne var? Judas'ı parçalamaya giderken, yolda parçalanmak istemiyorum. Bu yüzden eğer havada saçmalayan bir şey vereceksen, önce buraya geri dönmeyi başarırım haberin olsun. Seni öldürmek için!"

Gabriel bu gürleme sonucunda korkudan büzülerek ona göre bir icat düşünmeye başladı. Aniden neşeyle sızdı ve depounun sonuna doğru koştu. Silindir gibi bir nesnenin üstünde duran örtüyü çekti ve metal yığını bir bebeği severmiş gibi şefkatle sevdi. Aswald'ın boğazını temizlemesiyle aniden gerçekle yüz yüze geldi ve açıklama yapmak için adama döndü.

"Tamam, şimdi bu alet bir Trimbus Lekta 452 - SCD Mekik ama ben modifiye ettim bu yüzden ona kısaca Trimbus Lekta Power Jet diyorum ve güç kalkanlarının tam zamanlı çalışma jeneratörüne bağlı bulunduğu sistem..."

Durmadan konuşan bu adamın karşısında söylediklerinden tek bir kelimeyi bile anlamayan Aswald'ın sabrı tamamen taşmış ve bu saçmalığı durdurma zamanı gelmişti.

"Kapat o lanet olası çeneni Gabriel! Hayatını bağışlamamın karşılığı olarak bana derhal gaz pedalını ve frenin nerde olduğunu göster!"

Azarlanmanın sonunda korkmaktan çok kendini oldukça aşağılanmış hisseden mucit, aletin içine yerleşen adama gizli bir meydan okumayla bakıp, gerekli talimatları kısaca anlattı. İcadının sunumunu bu kadar kuru ve zevksiz yapmaktan şikayet eden sesi, Aswald'ın mekiği çalıştırıp açtığı arka kapıdan hızla dışarı çıkmasıyla, gürültülü uçuş sesine karışıp yok oldu. Yinede icadının havada süzülüşünü izleyen Gabriel'in gözleri mutluluktan parlıyordu.

Aswald küfrederek içine yerleşmeye çalıştığı, bu adı her neyse aptal aletin onu gideceği yere kadar taşıması için dua ediyordu. Havada fazla trafik yoktu, gök kararmaya başlamıştı ve etraf sessiz gibi görünüyordu. Fazla uzakta olmayan Judas'ın dairesini buldu. Mekiği bina asansörünün önünde havada bekleme moduna aldı. Bu Gabriel'in ısrarla üstünde durduğu bir ayrıntıydı ve işe yaramıştı. Aswald kolunu dışarı

sarkıtarak asansörü çağırdı, otuz sekizinci kata doğru hızla hamle yapan asansör durup kapısını açtı ve öne doğru bir platform çıkardı. Aswald ayağa kalkıp dengede durarak bölmeye sıçradı. Asansörün dış kapısı kapanırken arkasındaki diğer kapı açıldı. Kısa bir koridorun sonunda Judas'ın daire kapısı duruyordu. Yana saklanarak sert çelik kapıya vurdu, çok geçmeden kapı açıldı. Judas kendine o kadar güveniyordu ki, üç metre ötedeki koltuğundan kalkmadan kumandayla kapıyı açmıştı. Aswald içeri adımını atıp ardından kapıyı hızla kapattı. Müdür bey kesinlikle beklemediği bu ziyaretçiği görünce şaşkınlıktan önce dondu sonra durumun ciddiyetini adamın gözlerindeki nefret kusan bakışlardan anlayıp kekeleyerek geri adımlar atmaya başladı. Aswald ise yavaş yavaş ellerini ovuşturarak ona doğru yaklaşıyordu. Judas sırtını duvara çarparak durdu, adam ona doğru şimdi açıkça belli olan bir keyifle ilerliyordu. Güçlü elini kaldırıp bir kere de müdürün boğazına sarıldı. Judas'ın boynunu o kadar sıkımişti ki, birden suratının rengi kırmızıyla karışık bir mora dönüştü. Aswald iğrenmiş gibi bir ifadeyle elini geri çekti. Aksıran adam gırtlığını tutarak yerde yatıyordu. Aswald adamın midesine sağlam bir tekme attı ve ensesinden tutup kaldırdı. Kapıya sürükledi, oradan asansöre ve en sonunda havada bekleyen aletin içine fırlattı. Yanına oturdu ve mekiği çalıştırıp hızla aşağıya doğru bir dalış yaptı.

Adamın suratı hâlâ normal rengine dönmemişti. Korkudan gözleri fırlayacakmış gibi açılmıştı. Hırıldayarak nefes alıyordu ve şaşkın bir endişeyle Aswald'a bakıyordu.

Aswald ise zavallı Judas'ın haline bakıp güldü ve bir şeyler söylemek için ona tekrar acınası bir bakış attı. Ama hayır, kesinlikle acımiyordu.

"Aslında Judas senin için seviniyorum biliyor musun? Birazdan ait olduğun yere bırakacağım seni. Eminim dostların dört gözle gelmeni bekliyorlardır."

Judas adamın attığı kahkahayı paranoyakça kendininkine benzetti ve başına geleceklerden korkarak sordu:

"Beni nereye götürüyorsun? Bak ben zengin bir adamım, istersen seni kurtarabilirim. Ne yapmamı istersin lütfen! Eminim istediğin bir şey vardır!"

Jeti birden yavaşlatan Aswald gömleğinin içinden bir dosya çıkardı. Adamın suratına fırlattı ve burnunun dibine soktuğu kalemle hastanın tahliye bölümünü doldurtup ona imzalattı. Ardından tekrar dosyayı gizledi ve dalışa devam etti. Haksızlık yaptığını avaz avaz bağırarak adamı aşağıya fırlatmakla tehdit edip susturdu. İyice alçalıp karanlık sisin içine doğru daldı, sokak zemini görünüyordu. Judas korkudan titriyor ve kendisini orada bırakmaması için yalvarıyordu.

Yedi katman içinde ilk beşinin ortak bir özelliği vardı: bu katmanların zemin seviyesi en korkunç yer olarak bilinirdi çünkü orada başka bir ırk yaşıyordu. Aswald aşağıda hareket eden nesneleri izledi. Şehrin en alt katında yani sokakta yaşayan bu ırk Orgarlar'dı. İnsana benzeyen ama vahşi ve pek akıllı sayılmayan, iri yarı ve barışçıl olmaktan uzak güdülere sahip bir ırktı. Aşağıda toplanmış ona bakıyorlardı. Bu yüzden onları bekletmek istemeyen Aswald kapıyı açtı

ve “Asta-la-vista Judas!” deyip dehşet içindeki adamı bir tekmeyle aşağıya fırlattı.

Orgarlar düşüşün hemen ardından adamın başında toplanmışlardı. Ziyaretçilere pek alışık olmayan bu ırkın adama ne yaptığını umursamayan Aswald tekrar yükseldi ve Gabriel’in dairesine geri döndü. Gabriel sevgili icadını tek parça halinde görünce o kadar sevindi ki nerdeyse Aswald’a sarılacaktı. Tabi fazla yaklaşmadan ne yaptığını fark edip geri adım atarak, duvara fırlatılmaktan kurtuldu.

Aswald meraklı gözlerin ısrarcı sorularına dayanamayarak olanları anlattı. Gabriel sonunda kahkahalarını bastırıp konuşmayı başarabildi. “Asta-la-vista mı dedin adama?” diye dalga geçti. Birbirlerine takılarak bir süre güldükten sonra Aswald Gabriel’e baktı. İfadesi değişmiş artık çok daha fazla ciddileşmişti. “Senden son bir şey daha isteyeceğim dostum. Judas’ı bulduğumuz gibi karımı bulmama da yardım et. Ben iyi bir avcı olabilirim ama kahrolası bilgisyarılardan ve alıcı çiplerden ve bunlar gibi ıvır zıvırlardan hiç anlamıyorum. Sanırım teknolojinin gerisinde kalmışım biraz ne dersin?”

Gabriel heyecanla açılmış gözlerini neşeye kırttı. Birden aklına yeni bir icat gelmişçesine sevinerek sızdırdı.

“Hey Aswy, önce eşinin nerde olduğunu bulalım, sonra şu benim Trimbus’u geliştirip büyütelim, sonra maceradan maceraya uçalım! Ne de olsa artık bir kaçagım. Seninle gelebilirim. Ama büyük bir jet olacağı için Trimbus’un adını değiştirmem gerekecek! Mesela, şey nasıl eee...Sir Trimbus Extrum...”

Aswald iri yarı ve güçlü bir adam olabilirdi. Ama o kadar da taş kalpli değildi. Gabriel’in yavru köpek gibi kuyruk sallayıp etrafında dönüp durmasına ve acındıran bakışlarına nasıl “Hayır” diyebilirdi ki? Ancak şimdilik tek yapabileceği şey kafasını şişiren şu Trimbus’la ilgili hikaye için çenesini kapamasını sağlamaktı ve belki de zararsız bir uyarı daha:

“Bana bak Gabriel! Ne yaparsan yap ama daha fazla hayatta kalmak istiyorsan bana Aswy demekten vazgeç!”

(Devamı gelecek sayıda...)

Güliz Dülgeroğlu

## ASKARES’İN ÇOCUKLARI

Abdullah Şevki

### ASKARES’İN ÇOCUKLARI

...3053 yılı. Uluslararası Terör Örgütü “Karia”; yaklaşık bir yüzyıl sessiz kalmış, bu süre içinde büyük paralar harca-yarak kurduğu gizli araştırma laboratuvarlarında yaptırttığı gen ve klonlama çalışmalarıyla kendi militanlarını üretip, eğiterek, uygar devletlerin nükleer kuruluşlarına sızmayı başarmıştı. Güvenlik kuruluşlarının tüm uyarılarına karşın, rüşvet alan, şantajla boyun eğen üst düzey hükümet yetkililerince askeri ve sivil nükleer kuruluşlarda hassas görevlere getirilen Karia militanlarının, örgütten aldıkları emir doğrultusunda, çalıştıkları kuruluşlara eş zamanlı sabotajlar düzenleyip, nükleer başlıklı balistik füzeleri ateşlemeleri sonucunda, uygarlık bir gecede yok olmuş; çevre koşullarının doğa ve atmosfer kirliliğine bağlı olarak değişmesi, dünyayı canlılar için yaşanmaz duruma getirmiştir...

Nükleer terör eylemi,taş taş üstünde bırakmamıştı. Etkilemediği hemen hiçbir şey yoktu. Ufka göz gezdirdi. Bakışları, ne bir ağaç, ne de uçmakta olan bir kuş tarafından kesilmedi. Gök, alabildiğine koyu gri bulutlarla kaplıydı. Yağmurlar, ardından gökkuşağı da bir daha gelmemek üzere çekip gitmişti.

Askares, atının dizginleri elinde, yorgun ve bezgin, Atlas Okyanusu kıyısında yürüyordu. Bir süre dinlenmek için durdu. Yanmış; acıyla çırpınarak göğşe yalvarırken birden kaskatı kesilmiş görüntüsü veren biraz ötesindeki ağacın yanına doğru ilerledi. Yukarıdan aşağıya doğru baktı, baktı... Hüzünlendi. Gövdesini kucakladı ağacın; sonra sırtını dayadı. Çizmeleri, konçlarına kadar çamur içindeydi. Kıyı şeridi, birkaç metre uzaktaki tatlı eğimin ötesinde birden biterek uçurumlaşıyor; deniz dibi başlıyordu. Bir zamanlar okyanus sularının kapladığı yerler, şimdi, dipleri zehirli çamurla dolu keskin yarıklar, hiçbir canlının yaşama-

dığı düzlükler, çıplak dağ sıraları, garip biçimli tepelerden oluşan uçsuz bucaksız, anlamsız yeryüzü şekilleri olarak ortaya çıkmışlardı. Mavi gezegen, bir zamanlar okyanusları varken sahip olduğu o eşsiz görünümüyle uzayda yaşamın simgesiyken, şimdi kül rengi bulutlarla kaplı, artık ölmekte olan bir kütle halinde Güneşin çevresinde son dönüşlerini gerçekleştiriyordu.

Güneş; rüzgarlı havalarda bazen, kirliliğe boyanmış bir teneke parçasına benzeyen yüzüyle, bulutların yoğunluklarının azaldığı gök kesimlerinde, kısa aralıklarla görünürdü. Atmosferin katmanları incelendiğinden, radyasyon korkusundan olacak, kalın bulutlardan şikayet eden yoktu. Bir zamanların mutluluk ve yaşama sevinci olan Güneş; yaşayan ölümler gibi gezinenlerin ağızdan kemiklerine yapışmış ciltlerindeki yanıkları azdırıyordu.

Büyük terör eylemi, uygarlığı bir günde sıfır noktasına indir-mişti. Öyle ki, Dünya’nın her yeri, gece mi gündüz mü olduğu ayırt edilemeyen gri lacivert renkli alacakaranlıkla örtülmüştü. Sera etkisi, oksijen yetersizliği, yüzey sularının toprağın derinliklerine çekilmesi, canlıların ve doğanın büyük bir bölümünün kitleler halinde ölümüne neden olmuştu. Barınmak ve temel gereksinimleri karşılamak, gün geçtikçe güçleşiyordu. Nükleer füzeler, doğayı denge içinde birbirine bağımlı kılan canlı ruh Gaia’yı yoketmişti. Yaşamaya direnen birkaç türün de günleri sayılıydı. Her yere leş ve çürüme kokusu hakimdi. Dünya can çekişiyordu.

Askares, “Bu kıyametten her ne pahasına olursa olsun kurtulmalıyız. Biz insanız! Böyle yok olmamalıyız.” diye söylendi. Sonra başını kaldırdı uzun uzun göğşe baktı ve o anda yumruk gibi bir şey boğazında düğümlendi. Bir duygu yüzünü gerdi, burnunu sızlattı. Göz pınarlarında damlalar birikti. Ama, akmadılar...

\* \* \*

Bir gen polisiydi Askares. Büyük terör eyleminden sonra ailesini, her şeyini kaybetmişti. Güneydeki çok gizli ulusal yer altı gen merkezi, “Gen Research Center”, kısa adıyla “GENREC”e bağlı olarak, hastanelerde bozuk gen yapısıyla doğanları saptayarak GENREC’e bildiriyor, ayrıca, bozuk genli kişilerin her türlü ilişkisini de engelliyordu. Ancak, görevi artık sona ermişti.

GENREC’in İstihbarat Şefi General Rot, “Karia” adlı aşırı dinci terör örgütünün, uygarlığın son kalesi, sağlıklı insan geni üreten ve uzaya gönderen bu araştırma merkezine sızmak amacıyla çalışmalar yaptığını öğrenmiş; tehlikeyi önlemesi için ayakta kalanların en iyisi Askares’i görevlendirmişti.

Askares, dünyanın günlerinin sayılı olduğunu, büsbütün yok olacağını, artık hiçbir şey yapılamayacağını, sürecin durdurulamayacağını çok iyi bildiğinden, Generalin, son uygarlık küpünü de uzaya sorunsuz gönderebilmek için, “teröristlerin sağlıklı genler arasına kendi genlerini karıştırarak tüm genleri kirletecekleri” tehdidini uydurduğuna, böylelikle zaman kazanmak için gen polislerini, bu arada terörist örgütü oyalandığına inanıyordu. Kısaca, Generalin icat ettiği tehdit, gerçekte basit bir güvenlik taktiği idi. Şimdilik inanmış görünüyordu.

Büyük Devlet, nükleer teröristlerin dünya uygarlığını yoketme planları ile ilgili kimi bilgileri çok önce ele geçirmiş; ancak, doğrulayamadığı bu bilgilerden hareketle, topyekün bir felaket olasılığına karşı 3000 yılının başlangıcında, Güney’de kurduğu çok gizli yer altı gen araştırma merkezi, “Gen Research Center / GENREC” bünyesinde “Yeni Dünya Projesi” ni yürürlüğe koymuştu. Bilim adamları, araştırmacılar ve gen uzmanları, bu Proje kapsamında gen teknolojisini kullanarak yeni insanlar üretiyordu.

Uzayda, yaklaşık yüzyılı kapsayan yolculuk süresince uygarlık küplerinde üretilen bu insanlar, Alfa Centaury Nebulasının en dışında, adı kamu oyundan gizli tutulan, güneş sistemindeki, Dünya’ya benzer Akya adlı bir gezegene ulaştırılıyorlardı. Amaç; bu gezegende, teröristlerin ve savaşların olmadığı tümü sağlıklı genlere sahip bireylerden oluşan, uzun yaşayan, uzun süre çalışan sorunsuz bir insan toplumu oluşturmak, evrende insan varlığının sürekliliğini sağlamaktı.

Sözkonusu uzmanlar, uzay gemisinde yaşama gözlerini açan kuşakları, bilgisayar aracılığıyla eğitiyor, bu arada, onların savaş ve sorunlardan oluşan dünya tarihi ile bağlantılarını kopararak, bu konularda kesinlikle bilgi yüklemesi yapmıyorlardı.

Yeni Dünya Projesi uygulamaya konulunca, Akya isimli gezegene önce, oksijen, karbondioksit fabrikaları, araştırma araçları gönderilerek, dünyaya benzer biçimde, ancak, istenmeyen etkilerden arındırılmış, insanın yaşayabileceği doğa koşulları, atmosfer, su oluşturuldu. Yaşam için gerekli madenler ortaya çıkartıldı, bitki ve hayvanlar üretildi. Uzun zaman alan bu aşamalardan sonra, uygun çevre koşullarının iyice oluştuğuna kanaat getirilmesinin devamında, birer yıllık aralarla Akya’ya çok sayıda uygarlık küpü gönderildi.

Büyük terör eylemi ise, gezegene insan gönderme işleminin hızlandırılmasına yol açtı. Projenin en önemli eksikliği, Akya’daki yaşam koşullarının tam olarak işleyip işlemediğine ilişkin yeterli ve doğru bilgilerin zamanında alınamamasıydı.

Teröristler, “Yeni Dünya Projesi” ne sızarak kendi gen teknolojileri ile uzayda terörist üreterek Akya gezegenindeki uygarlığı ellerine geçirmeyi, bu mümkün olmazsa, yok etmeyi amaçlıyorlardı. Zaman giderek azalıyordu. Büyük nükleer terör eylemi, Karia Örgütüne de zarar vermişti.

Eylem, Örgüt açısından tam bir “Pirus Zaferi” idi. Karia, ne pahasına olursa olsun Dünyadan ayrılmak, ideolojisini yeni gezegende sürdürmek amacındaydı.

Örgütte insanın gen yapısının değiştirilmesi ve uzay gemisinde insan üretilmesi işlemlerinin mekanik – robotik olduğunu düşünen Askares, GENREC’e ulaşarak son uygarlık küpüne binmek ve gelecekteki insan uygarlığının kaderini değiştirmek için yanıp tutuşuyordu. Askares, GENREC’teki uzmanların tam tersine, insanın düşünce yapısının öğrenme ile ilgili olduğu, gen yapısı değiştirilerek insanın yıkıcılığının, savaşçılığının önüne geçilemeyeceği kanısındaydı.

\* \* \*

Askares, GENREC’e ulaşmak için, at sırtında Atlas Okyanusu kıyısından güneye doğru iniyordu. Sert bir rüzgar vardı. Atının üstüne kapandı. “Durmamalıyım” diye mırıldandı. Oksijeni yeterliydi. Tarayıcıların verdiği son bilgilere göre, eskiden Akdenizin sularının kapladığı, bugün kurak, çatlamış topraklı, yer yer kum tepeleri ve çamurla örtülü vadelerin derinliklerindeki örgüt merkezi SAFFINA kentinde hazırlanan teröristler de GENREC’e doğru yola çıkmışlardı. Askares, teröristlere göre öndeydi ve yolu iyiden iyiye kısalmıştı. Sabaha karşı Fakoma’ya ulaştı. Rüzgar daha da sertleşmişti. Nükleer kar yağıyordu. Her yer bembeyazdı. Zamanla yarışıyordu Askares. GENREC’e, dünyayı mahveden Karia Örgütüne karşı insanlığın, uygarlığın son şansı olduğunu düşündü. GENREC son uygarlık küpünü hazırlıyordu.

(Dünyanın iç ısısının artması ve yer sarsıntılarını gösteren bilgisayarlar, Mavi Gezegenin sonunun yaklaştığını haber veriyordu. Volkanik patlamalar artmış; yeni yeni ortaya çıkan volkanlar lav püskürtmeye, dumanların dumanlar katarak göğü toz bulutları ile doldurmaya başlamıştı.)

Askares, uçsuz bucaksız, ufka yayılan kızıl renkli, bir bölümü kükürtlü ve kireç taşları ile örtülü toprakların uzandığı geniş düzlükte durdu. Oksijeni azalıyordu. Atı iyice bitkinleşmiş; ayakta duracak hali kalmamıştı. Artık ona gerekli olmadığından, istemeye istemeye atının oksijen maskesini çıkardı ve hızla yana çekildi. At, oksijen yetersizliğinden, çırpınmaya, yerde debelenmeye başladı. Çok acı çekiyordu. Gözlerinden, burnundan ince çizgiler halinde kan gelmeye başlamıştı.

Askares, kan, ter ve tozlara bulanmış atının acısına son vermek için moleküler ayrıştırıcıyı kullanarak önce atı bayılttı. Sonra bir jel yığını haline dönüştürdü. Şimdi atından geriye sadece toprak üstündeki kıvamlı jel yığını kalmıştı. Üzülerek

bu yığına bir süre daha baktıktan sonra, oksijen sağlayıcıyı yanına alarak kızıl düzlüğün ortasına doğru yürümeye başladı.

İki yüz metre yürüdükten sonra uydu tarayıcı ile irtibat kurarak koordinatlarını öğrendi. Kendisine daha önce verilen bilgilere göre, GENREC'in yeri burası olmalıydı.

Ayaklarının altındaki toprak titriyordu. Bir adım geri çekildi. Yer açılmaya başlamıştı. Düzlüğün ortasında açılan uçurumun baş döndürücü bir derinliği olduğunu gördü. Biraz geri çekildi. Burayı duymuş fakat hiç gelmemişti. Açılan derin yarığın her iki yanında toprağa gömülmüş biçimde büyük bir yapının pencereleri göze çarpıyordu. Pencerelerden sızan ışıklar, uçurumun derinliklerinde noktalar haline geliyor, daha sonra ışıkların seçilemediği koyu mavimsi bir karanlık ortama hakim oluyordu.

Önündeki merdivenden aşağıya inerek kendisini GENREC'in içine götürecek asansöre bindi. Oksijen maskesini çıkarması söylendi. Asansörde temiz ve serin bir hava vardı. Tarayıcısına baktı hava karışımı en ideal düzeydeydi. Asansöre binerken toprağın yukarı katmanları ağır ağır kapanmaya başlamış; dış dünya ile bağlantısı kesilmişti. Çok yorgundu. Asansör aşağıya doğru inerken aynı zamanda güvenlik araştırmaları yapıyordu. Genlerine kadar tüm bedeni tarandı ve çözümlendi. Asansör durduktan sonra, kendisini daha derinlerdeki General'in odasına götürmek üzere başka bir asansöre bindirdiler. Güvenlik araştırmaları, ışıklar yardımıyla ikinci asansörde de sürdürülüyordu. Elde edilen tüm bilgiler birbiri ile doğrulanıyor, konuk hakkında en küçük bir kuşku bile kalmamasına özen gösteriliyordu. Yıllardır GENREC ile çalışıyordu. Bu ayrıntılı araştırmaya ne gerek var diye düşündü. Oysa, GENREC, yüzyıllardır bu hassas ve ayrıntılı güvenlik sistemi ile kamu oyunun dikkatlerini üzerine çekmeyererek olağanüstü gizliliğini korumuş, terörist sızmalara karşı koyabilmişti. Şimdi de insanlığı ve uygarlığı başka gezegene taşımak gibi "başarılı" bir projeyi sonuçlandırıyordu. Son uygarlık küpü de uzaya gönderildiğinde GENREC diye bir şey de kalmayacaktı.

Askares ikinci asansörden indikten sonra bir android tarafından karşılanarak General Rotu'ya götürüldü. General kendisini bekliyordu. Askares'i görünce gülümsedi. Tokalaştılar. General; "Hoşgeldin, zor bir yolculukta değil mi?" diye sordu. Askares, "Evet Generalim" diye yapabildiğince canlı bir ses tonuyla yanıtladı soruyu. "Seni bulutlar izin verdiği ölçüde tarayıcılarla yolculuk boyu izledik." Diye ekledi General. Askares, Generalin bu sözüne tepki göstermedi. "Doğa gittikçe kötüleşiyor. Dışarda yaşamak oksijen yetersizliği nedeniyle daha da zorlaşıyor. Atımı öldürmek zorunda kaldım. Bıraksam yine ölecekti. Çırpınarak ölmesini istemedim hayvanın." diyerek ustalıkla konuyu değiştirdi.

Bu arada içeriye giren android içecek bir şeyler bırakarak çıktı. Bir anlık sessizlikten sonra General, "Son uygarlık küpünü iki saat sonra AKYA'ya gönderiyoruz. Her şey hazırlandı. Gen tüpleri son bir kez denetimden geçiriliyor. Sen asansörde gelirken yapılan denetimde genlerinde değişimler bulundu. Seyahat anında teröristlerin pusu kurarak

ışınlarla genlerinde bazı değişiklikler yaptıklarını, sendeki yıkıcı güçleri harekete geçirdiklerini belirledik. Bu nedenle, seni karantinaya alıyoruz. Uygarlık küpünü götürecek uzay gemisi ateşleninceye kadar steril odada kalacaksın. Bunu umarım anlayışla karşılırsın. Gereksiz risk almak istemiyoruz."

Askares şaşırılmıştı; "Fakat Generalim nasıl olur? Yolda hiçkimse ile karşılaşmadım, kimseyle konuşmadım ben"

General başını sallayarak, "Bu bir teknoloji Askares, teröristleri korkunçlaştıran da bu teknolojiye sahip olmaları işte. Farketmeden onların taşıyıcısı konumuna geldin. Buradaki sistemi seni kullanarak bozmak istiyorlar. Akya gezegenini ele geçirmeye çalışıyorlar. Kusura bakma seni karantinaya alıp bekletmek zorundayız."

Askares, hızlı bir değerlendirme yaptı. General bu sırada güvenlik robotlarını çağırmıştı. Anı bir hareketle ayrıştırıcısını çekerek General'e doğrulttu; "Benimle geliyorsunuz General. Anlattıklarınıza inanmadım. Durumum sizin dediğiniz gibi olsa içeriye bile giremezdim. Size inanmıyorum. Çabuk olun. Benle geliyorsunuz. Robotlar beni engellerlerse sizi buharlaştırmam bilmiş olun."

General şaşırılmıştı, "Bu yaptığın doğru değil Askares, kariyerinle oynuyorsun. Uygarlık küpüne binemezsin! Uzay gemisine binemezsin! Sana izin vermezler. Her yerde çok sıkı güvenlik önlemleri var. Aptallık etme!"

"Sorun değil General. Sakin olun. Siz bana bu olanağı sağlayacaksınız. Dünya'da kalmanın benim için önemi yok. Bir uzay gemisinde ölebilirim. Ben uygarlık küpüne girene kadar doğal davranmazsanız sizi öldürürüm. Umarım bana bu fırsatı vermezsiniz."

Askares, General ile birlikte güvenlik kapılarından geçerek uygarlık küpünü taşıyacak gemiye geldi. Görüldüğü kadarıyla her şey hazır. Güvenlik, durumlarındaki acayipliği sezinleyerek General'e ve Askares'e durmaları için anons yaptı. Askares Generali kolundan sıkıca tutup canlı kalkan konumuna getirdi. Bunun üzerine robotlar ayrıştırıcılarla ateş etmeye başladılar. General yaralandı. Askares, uzay gemisine girerken Generali itti ve kapıyı kapattı. İçerde robotlardan başka kimse olmadığı görülmüyordu. Hızla geminin kumanda merkezine çıktı. Pilot robotları devre dışı bıraktı ve bilgisayara kalkış komutu verdi. Gemi uzun çelik tünelde kaymaya başladı. Bölmelerin kapatılması için komutlar veriliyordu. Gemi yavaş yavaş hızlanıyordu. İlk bölme kapatılırken kıl payı geçildi. Bilgisayar her şeyi denetliyordu. Uzay gemisi son bölüm kapısını da geçtikten sonra bir kuyruklu yıldız gibi Atlas Okyanusu'nun dibinden göğe fırladı. Yoğun koyu gri bulutları delerek bir ateş topu gibi uzayın karanlığına daldı. GENREC'dekiler ona engel olmak için fazla uğraşmamışlardı. Belki de bu uzun yolculukta Akya gezegenine varmadan öleceğini biliyorlardı. Ama, neden birden ona düşman muamelesi yapmışlardı? Belki de düşüncelerini okumuşlar, uzay gemisine binip dünyadan kaçacağını sezmışlerdi. Askares'in uygarlık küpünde uzaya açılması sistemi bozacağından düzmece bir suçlamada bulunarak onun dünyada tutmaya çalışmış olabilirlerdi. Her

neyse artık dünyadan kurtulmuştu ya.

Tradion maddesinden yapılmış uzay gemisi, karanlıklarda ışık hızıyla kayıyordu. Uzay ortamına geçince, ışık hızıyla giderken kütlenin de artmaması için Tachion maddesine dönüşen geminin kütlesi, ışık hızına yaklaştıkça ters orantılı olarak azalıyor, adeta bir foton haline dönüşüyordu. Kütle hız arasındaki oranı bilgisayar ayarlıyordu.

Uygarlık küpünün Akya'ya varması için bilgisayara sabit bir rota verilmişti. Askares, rotanın bir kara delik içinden geçtiğini, böylelikle Alfa Centauri'ye gidişte alt evren sistemleri kullanılarak yolun kısaltıldığını anlamıştı. Gemi kara delikten geçerken daha da yaşlanacağını düşündü. Bunu istemiyordu ama başka çaresi de yoktu. Gemide insan yaşamı için gerekli her şey vardı. Küçük bir ev olarak tasarlanmıştı uygarlık küpleri. Bilgisayar, ayrıca, döllenmiş yumurtaların dış gebelik sistemini denetliyordu. Askares, birkaç ay sonra, gemideki yalnızlığından kurtulacaktı. Günlerini kendi kendine konuşarak, spor yaparak ve bilgisayarla satranç oynayarak geçiriyordu. Bilgisayar, GENREC tarafından yönetildiğinden hertürlü dış müdahaleye kapatılmıştı. Askares, sadece, kahvesinin şekeri için bilgisayara komut verebiliyordu. Böylece günler, aylar akıp gitti.

Hedefine doğru kararlı biçimde ilerleyen gemide şimdi beş kişiydiler. Gemide doğan, büyüyen, ikisi erkek, ikisi kız, Zak, Arya, Kor ve Tuva, onu çok seviyordu. Askares, bu insanları, bilgisayarın tek düze eğitiminden kurtarmış, kendince eğitmiş, onlara insanlıklarını yeniden kazandırmıştı. Bildiği her şeyi öğretmişti. İnsanlık tarihi, dünya tarihi, mitler, efsaneler, Homeros, Shakespeare, savaşlar, dinler, demokrasi ve insanlık değerleri... Ne biliyorsa.

Yıllar, yıllar geçti. Askares 80 yaşına gelmişti. Ardında hiçbir şey bırakmadan bu demir yığınında hayata gözlerini

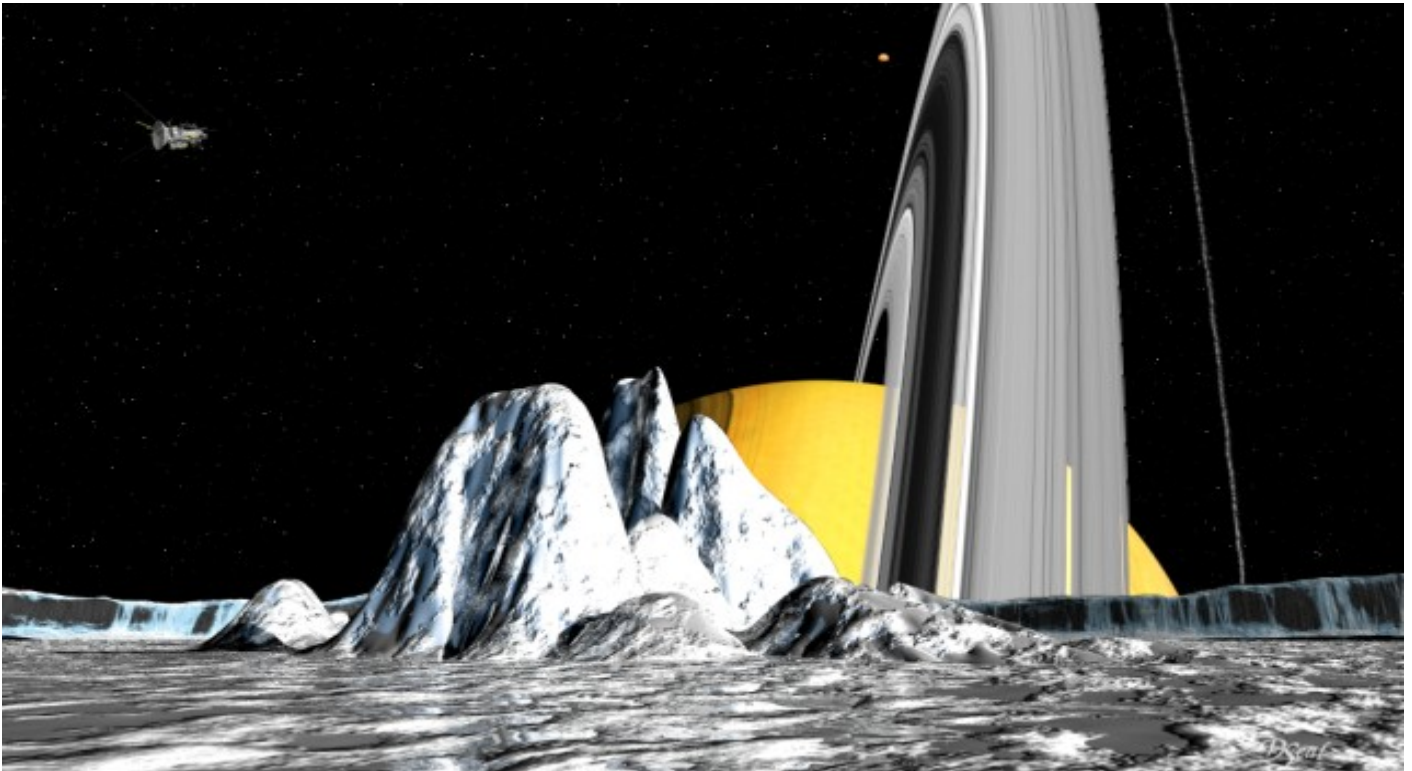
kapatacağını düşündü. O sırada bilgisayarın ekranında büyük bir patlama ve enerji boşalımının grafiklerini gördü. Yıllar öncesinden geliyordu bu enerji boşalımı.

Koordinatları sorguladı. Belki de Dünya patlamış, bir toz bulutuna dönüşerek yok olmuştu. Bunları düşünürken Tuva omuzuna dokundu. Kahve getirmişti. "İçer misin?" dedi. Çok memnun olmuştu. Ölümüne karşı bir direniş olarak yıllar önce Tuva ile sevişmesi aklına geldi. Küçük ve eğlenceli bir törenle evlenmişlerdi. Çocukları Kami, bilgisayar yardımı olmaksızın gemide doğmuş, gemide büyümüşü. Oğlundan başka, fikirleri de bu bilgisayar insanlarında yaşıyordu. İçi sevinçle doldu. Onların Akya'da gerçek bir insan uygarlığı oluşturmalarına istiyordu. Çünkü, insani uygarlığının temellerini insana değer vermek, hukuk, demokrasi ve özgürlükler oluştuyordu.

Askares öldükten çok sonra. Gemi bir gün yavaşlamaya başladı. Bilgisayar ışık hızından normal hız konumuna geçiyor, her şey Tradion'a dönüşüyordu. Kontrol bölümünün pencereğinde, mavi beyaz hayat dolu bir gezegen belirdi. Tam olarak dünyaya benzemiyordu. Gemidekiler, Askares'in düşüncelerine uygun olarak gezegenin farklı bir bölgesine indi. Daha önce gönderilen uygarlık küpleri ile gezegene ulaşanlar duygusuz, sevgiden yoksun robot insanlara dönüşmüşlerdi. Bu nedenle, Askares'in çocukları önce gelenlerin arasına karışmadılar, onlarla ilişki kurmadılar. Akya'nın bir bölgesinde çoğaldılar, çoğaldılar Askares, gerçekte çok önemli bir şey yapmış; genleri sağlam çocuklarına tarihten gelen insani değerleri öğretirken, insanı insan yapan bu değerlerin evrenin başka bir köşesinde de yaşatılmasını sağlamıştı.

([www.kayipdunya.com](http://www.kayipdunya.com) sitesinden alınmıştır.)

Abdullah Şevki



## SÜRGÜN

Aziz Hayri (Eşrefpaşalı)

## SÜRGÜN

“Gezegen Salonu” Üzerinde yaşadıkları gezegenin en büyük yapısı. Dokuz sütunun taşıdığı muazzam bir ana kubbe ve onu tamamlayan irili ufaklı kubbelerin oluşturduğu bütünsellik içindeki bina. Yıllardır, belki yüzyıllardır bu devasa salon kullanılmamıştı. Tarih öncesi çağlardan kalma mima-riye sahip içine binlerce yurttaş alabilecek büyüklükte bir salondur. Bir tarafta izleyicilerin oturması için rahat koltuklar vardı. İçeridekilerin sahnelenen oyunu izleyebilmesi koltukların çaprazlama sıralandığı bir görsel sanat izleyici salonu gibiydi.

Diğer tarafta ise salonda ki izleyicilerin zahmet çekmeksizin tüm olanı biteni izleyebilecekleri büyük bir sahne. Nesiller önce atalarının en büyük eğlencelerinden biri olan hayali veya gerçek olayları dramatize ederek yaptıkları bir sanat olayını topluca hep birlikte izleyebilmek için inşa ettikleri koca salonlardan biriydi. Hatta en görkemlisiydi.

Sonra toplum ilerledikçe gereksinimlerde zevklerde değişmişti. Neredeyse her toplu yaşam biriminde var olan bu salonlar işlevini yitirmiş, başka amaçlar için kullanılır olmuştu. İçlerinden iyice olanlar müzeye dönüştürülmüş diğerleri de o toplumun gereksinimlerine uygun olarak yeniden düzenlenmişti. Halen bir depo olarak yaşamını sürdür-enler vardı. Pek çoğu ise yıkılıp yerine açık alanlar yapılmıştı.

Sözler yanlış anlaşılmasın, salonlar yine var. En azından önemli sayılabilecek bazıları var. Görsel sanatlar da... Yeni yapılanlar yeni ihtiyaçlar için sadece gerektiği ölçüde yapıyorlardı. Eski çağlarda var olan “Büyüklik” takıntısı yoktu artık. Büyük ulaşım araçları, büyük kentler, büyük konutlar yoktu. Yaşanan iletişim devrimi ile gerekte kalmamıştı büyüklüklere.

Yurttaşlar bir araya gelme ihtiyacı duyduklarında konutlarından iletişim araçları ile katılıyorlardı toplantılara. Eğer yüzyüze görüşme gerekiyorsa oturdukları küçük yerleşim birimlerinde, küçük salonlarda toplanıyorlardı. Tabii toplanma gerekçeleri iletişim araçları başında görüşilemeyecek kadar önemliyse.

İletişim devrimi ile -yaşayanların anımsayamayacağı kadar eski dönemlerde- pek çok şey değişmişti. Bireylerde ve toplumda. Hem de tepeden tırnağa değişmişti. Bilim ve Bilim ahlakı tüm bireyleri etkilemişti. Bilim eğitime yön vermiş, eğitim toplumu yeniden şekillendirmişti. Etkin bir nüfus planlaması sayesinde önce hızlı nüfus artışı durdurulmuş, Üretim otomasyona dönüştürülmüş zenginlik ve refah tüm topluma yayılmıştı. Bedensel ve ruhsal bütün hastalıklar ve rahatsızlıklar ortadan kaldırılmış, neredeyse genlerden silinmişti. Tıp bilimi, Canlılar bilimi diğer pozitif bilimlerle doğru orantılı olarak ilerlemişti. Önce hastalıkların kaynakları bulunmuştu. Bu hastalıklara karşı sağaltma yöntemleri geliştirilmişti. Çözüm yöntemleri yaşamın yapı taşları olan genlere kadar iletilemişti. Gelecek kuşaklarda görülebilecek olan -bedensel olsun, ruhsal olsun- rahatsızlıklar

gideriliyordu.

Yalnızca yaşayanların değil gelecek kuşaklarında sağlığı ve esenliği sağlanmıştı.

Ya da sağlandığı sanılıyordu. Bir suçlu. Suç kelimesinin unutulduğu bir toplumda bulunmayan ender şeylerden biriydi. Ve tarihi Gezegen salonu uzun zamandır ilk defa toplantıya açılıyordu. Hem de bir suçlu için.

Yüzyılların vermiş olduğu tecrübe ile yönetim biliminin en olgun şekli kabul edilen Yaşlılar kurulu uzun süren tartışmalardan sonra durumun bizzat toplumun bireylerinin çoğunun izleyebileceği bir yerde görüşülmesine karar vermişti. Kurul başkanı Ka-han’ın dediği gibi “Soyu tükenen bir varlığın” bilinen tek örneğini toplumun büyük bir kısmı görmeliydi. Hem de canlı olarak karşılarında. İletişim araçlarında bir resim, bir görüntü olarak değil.

Çaprazlama dizilmiş rahat koltukların tamamı dolmuştu. Gezegen toplumunda üretim toplantı süresince durdurulmuştu. Bu hep birlikte kutlanan “İletişim Bayramı”ndan sonra ilk kez olan bir şeydi. En küçük üyesinden en yaşlı üyesine kadar herkes olayı izliyordu.

“Olay” yada “kişi” diğerlerinden farklı bir çocuk olduğu anlaşıldığı günden beridir toplumun ilgisini çekmişti. Değişik tedavi yöntemleri denenmesine karşın tüm girişimlere olumsuz tepki veriyordu. Koltukların karşısına konulmuş olan heybetli kürsüde oturan dokuz kişiye bunları anlatıyordu “Kamu Temsilcisi”. Zaman ve yer belirterek konuşmasını sürdürüyordu.

Gerçek anlamıyla bir taarruzdu bu. Kamu Temsilcisi ara vermeden tüm suçlamaları okudu. O konuştuğu nereden çekildiği belli olmayan görüntüler salonun yan duvarına yansıyor. Duvardaki en son dondurulan karedeki görüntü ise tüm salondan ses yükselmesine neden oldu. Hayret ve tiksinti uyandıran bir uğultu. Kamu Temsilcisi uzun söylevini tamamlayıp bir duvar gibi karşısında yükselen kürsüye doğru saygıyla eğildi. Uzun zamandır hazırladığı konuşmasını “yaptıklarından en küçük bir pişmanlık duymayan bu canavarı -Toplumda unutilan “Canavar” kelimesini kütüphanenin en kuytu köşelerini tarayarak bulmuştu- layık olduğu şekilde cezalandıracağınızı inanıyorum” cümlesiyle tamamlamıştı.

Kürsünün üzerinde, tam ortada oturan diğerlerinden yaşlı olduğu hemen anlaşılan Kağan göz ucuyla sağında ve solunda oturan sekiz kişiye baktı. Düzenli bir toplumda yönetici olmak kolaydı. Dokuz kişi, dokuz bilge kişi yıllarca kamu görevinden ve yine yıllarca süren özel eğitimden sonra bu göreve seçilmişti. Üzerinde yaşadıkları gezegen halkının oylarıyla.

Dokuz çift göz bakışlarını Kamu Temsilcisinin masasının hemen yanındaki masada oturan diğer kişiye yöneltti. Kamu Temsilcisinden daha yaşlı sayılabilecek kişi -Savunma Temsilcisi- yerinden kalktı. “Söyleyecek bir sözümüz yok; Ada-

letinize ve Hoşgörünüze sığınıyoruz” dedi. Kamu Temsilcisi-  
sinden daha havalı bir şekilde kürsüyü selamlayıp yerine  
oturdu.

Yaşlı Bilge oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu. Onunla  
birlikte gezegen toplumunu yöneten diğer sekiz kişide doğ-  
ruldu. Kürsü üzerindeki hareketliliği farkeden dinleyicilerde  
yerlerinden kalktılar. Yaşlı bedenden umulmayacak gürlükte  
bir ses önünde salona göre bile çukur sayılabilecek cam  
kürede oturan zanlıya bakarak tüm salondakilerin irkildiği  
bir gür ama sakin bir sesle, “Senin söyleyeceğin bir şey var  
mı Yurttaş” dedi. Bir saniye,iki saniye, üç saniye...

Cam kürede oturan orta boylu siyah saçlı kişi alnına doğru  
inen saçlarını eliyle geriye doğru attırdı. Perçem tekrar  
alnına döküldü. Dudaklarının kenarında sinsi bir gülümseyiş  
belirdi. Sadece bir gülümseyiş, ne bir kelime ne bir cümle.

Karar odası...Yalnızca bir girişi olan bir oda. Oldukça alçak  
gönüllüce döşenmiş büyücek bir oda. Önemli işlerin arife-  
sinde Bilgeler Kurulunun toplantı yaptığı dışarı ile bağlantısı  
olmayan bir yerdı Karar odası. Ve saatler geçtiği halde hiç  
ses seda çıkmamıştı. Karar odasının dışında bekleyen görev-  
liler bile bu kadar uzun süren bir toplantı beklemiyorlardı.

Nihayet küçük kapı açıldı. O devasa büyüklükteki binanın  
küçük odasından Kurulun en genç üyesi çıktı. Peşinden de  
diğerleri. Ağır adımlarla salona yürüdüler. Dokuz bilge kür-  
süye vardıkların da salon bıraktıkları gibiydi. Kalabalık, ses-  
siz ve ayakta. “Kişi suçlu bulunmuştur” diye söze başlandı.  
“Sürgün” dedi elindeki karar metnini okuyan en genç yaşlı  
üye. Gerekçeleri saydı uzun uzun. “Yüz yıllar önce kaldırıl-  
mamış olsaydı Bedenin ortadan kaldırılması cezasını vere-  
cekti kurulumuz” dedi. “Yine de toplum çıkarlarına ve top-  
lum üyelerine vermiş olduğu zararlar göz önüne alındığında

verilen cezanın ağırlığı kabul edilebilirlik sınırları içerisinde  
olduğu görülecektir.”

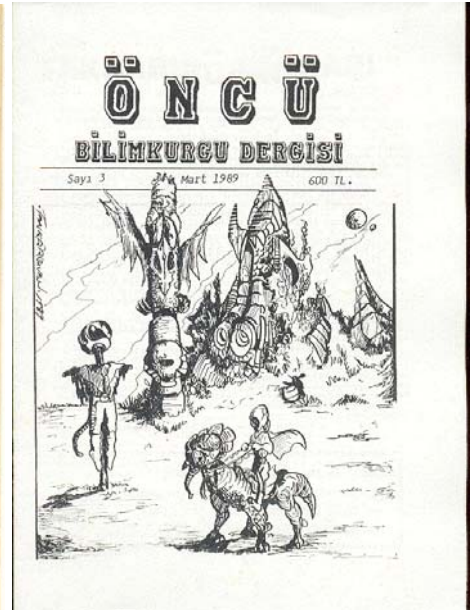
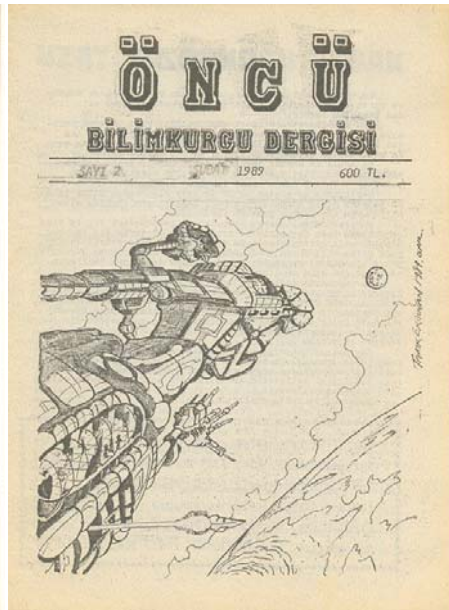
Kurulumuz Suçlu’ya gönderileceği yerin ölçüsünde standart  
bir süre verecektir. Gideceği toplumun bir üyesi olarak  
sürekli gözetim altında tutulacaktır. -Verilen Sürgün cezası -  
kişinin içerisinde bulunduğu ruh durumu göz önüne alınarak-  
belirli bir süre içindir. Eğer suçlu gönderildiği yer de kendi  
kendini tedavi etmeyi başarır ya da içerisinde yaşayacağı  
topluma yararlı bir üye haline gelebilirse affedilecektir. -  
Suçlu kendini içersin de yaşayacağı toplumun diğer üyele-  
rinden farklı görmeyecektir. Yeni toplumu da onu bir  
yabancı olarak kabul etmeyecektir. Dolayısıyla toplum ve  
suçlu birbirini tamamlar durumda olacaktır. Yeni katılacağı  
topluma verebilecek olduğu zararlar Kurulumuzca değeren-  
dirilmiştir. Ve seçilen ilkel gezegenin gelişiminde çok  
önemli olmayacağı kararına varılmıştır. Sürgünün yeni top-  
lumu da O nun ruhsal yapısına uygun geri kalmış bir toplum  
seçilmiştir.

Altay dağlarının eriyen karlarıyla coşkulu akan ırmağın  
kenarına kurulmuştu Oba. Orta Asya nın geniş bozkırları  
yılın bu mevsiminde alabildiğince yeşildi. Obayı oluşturan  
çadırlarda sessiz bir bekleyiş hakimdi. Az sonra en büyük  
çadırdan gelen kadın bağırışları kesildi. Hemen peşinden  
minik bir çocuk çığlığı duyuldu. Bir iki saniye sonrada ebe  
kadının yardımcısı avaz avaz bağırarak dışarı fırladı...

“Oğlan...Oğlan” diyordu. “Nur topu gibi bir oğlan... Hemi  
de avuçlarında kanla doğdu. Beyimizin gözü aydın. Oğlu,  
Temuçin i dünyaya geldi” diye bağırıyordu...

([www.fantasturk.com](http://www.fantasturk.com) sitesinden alınmıştır.)

Aziz Hayri (Eşrefpaşalı)



Ocak 1989 - Aralık 1989 tarihleri arasında Bülent Akkoç tarafından çıkartılmış olan 12 sayılık “ÖNCÜ” bilimkurgu dergisinin ilk  
üç sayısına ait kapak resimleri.